Щ 954.6
У-45

Українські народні пісні

ЧИТАЛЬНИЙ ЗАЛ

в супроводі баяна

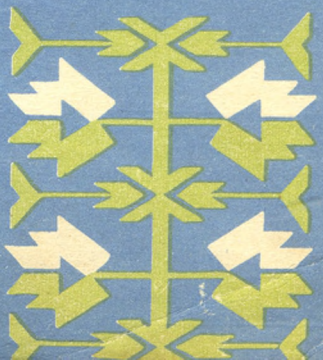

Українські народні пісні

В СУПРОВОДІ БАЯНА

Упорядкував
та обробив П. РІЗОЛЬ

22018

БІБЛІОТЕКА
МУЗИЧНО ТЕАТРАЛЬНОЇ
ЛІТЕРАТУРИ

„МУЗИЧНА УКРАЇНА",
КИЇВ — 1969

ЗМІСТ

Перекинувся місток	3
Спать мені не хочеться	6
Та туман яром котиться	9
Дівчино моя	11
Ой піду я до млина	13
Ой я в батька одиниця	15
Ой хмариться, дощ буде	17
Гандзя	19
Якби мені не тиночки	22
Ой на гору козак воду носить	24
В кінці греблі шумлять верби	26
Тихий Дунай	28
Без тебе, Олесю	31
Їхав козак на війноньку	33
Через сад-виноград	36
Жито, мати	38

ПЕРЕКИНУВСЯ МІСТОК

Швиденько, жартуючи

mf *f*

mf

Пе_ ре_ ки_ нув_ ся міс_ток че_рез бис_тру річ_ ку,

mp

я у ко_ си за_пле_ ту кра_ щу сво_ ю стріч_ ку.

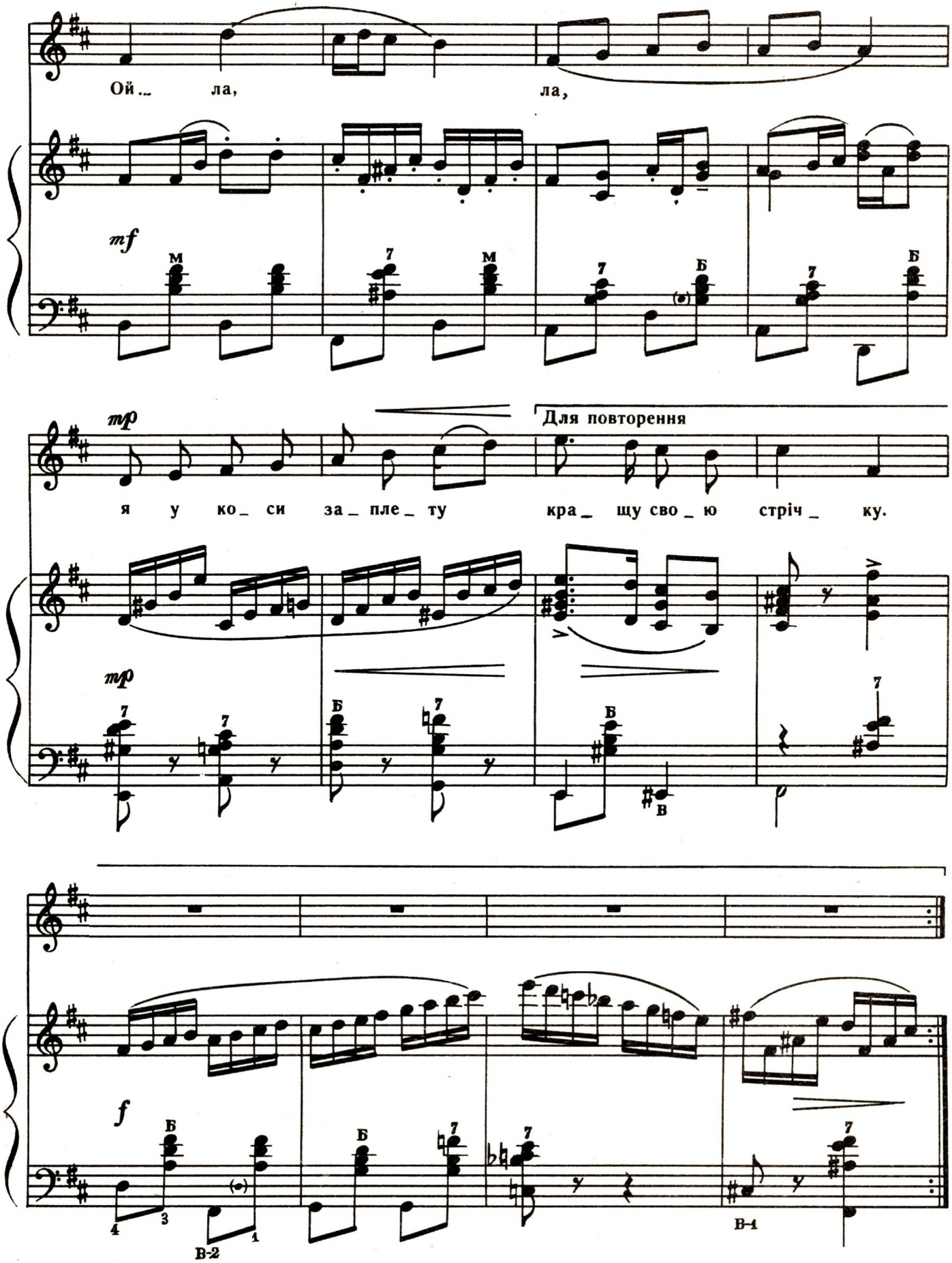
Ой... ла, ла,
mf
mp
Для повторення
я у ко_ си за_ пле_ ту кра_ щу сво_ ю стріч_ ку.
mp
f
В-2
В-1

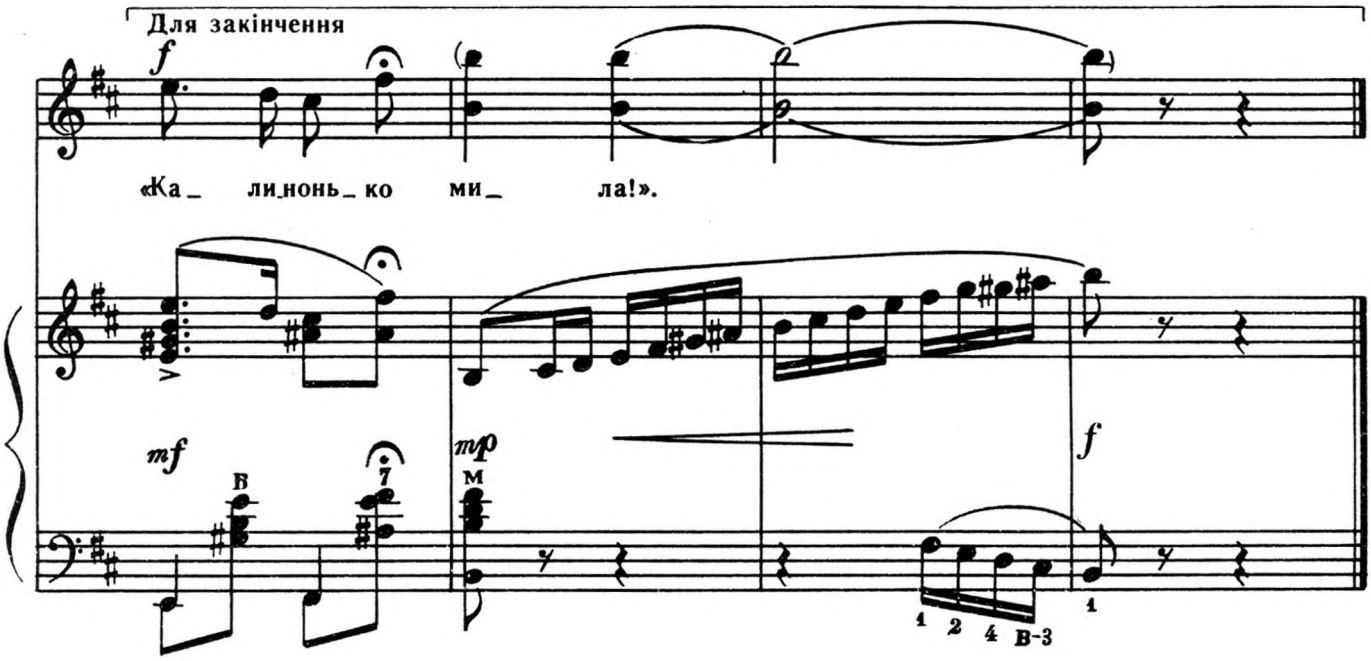

Перекинувся місток
Через бистру річку,
Я у коси заплету
Кращу свою стрічку. | Двічі

Кажуть всі, що я руда,
Але я не в тузі:
Мене бачать здалека,
Як калину в лузі. | Двічі

І чорнявих, і білявих
Досить позростало,
А таких рудих, як я,
В білім світі мало. | Двічі

До сільради я пішла —
Миленького стріла:
Він до серця пригорнув —
«Калинонько мила!». | Двічі

2. Зам. 801.

СПАТЬ МЕНІ НЕ ХОЧЕТЬСЯ

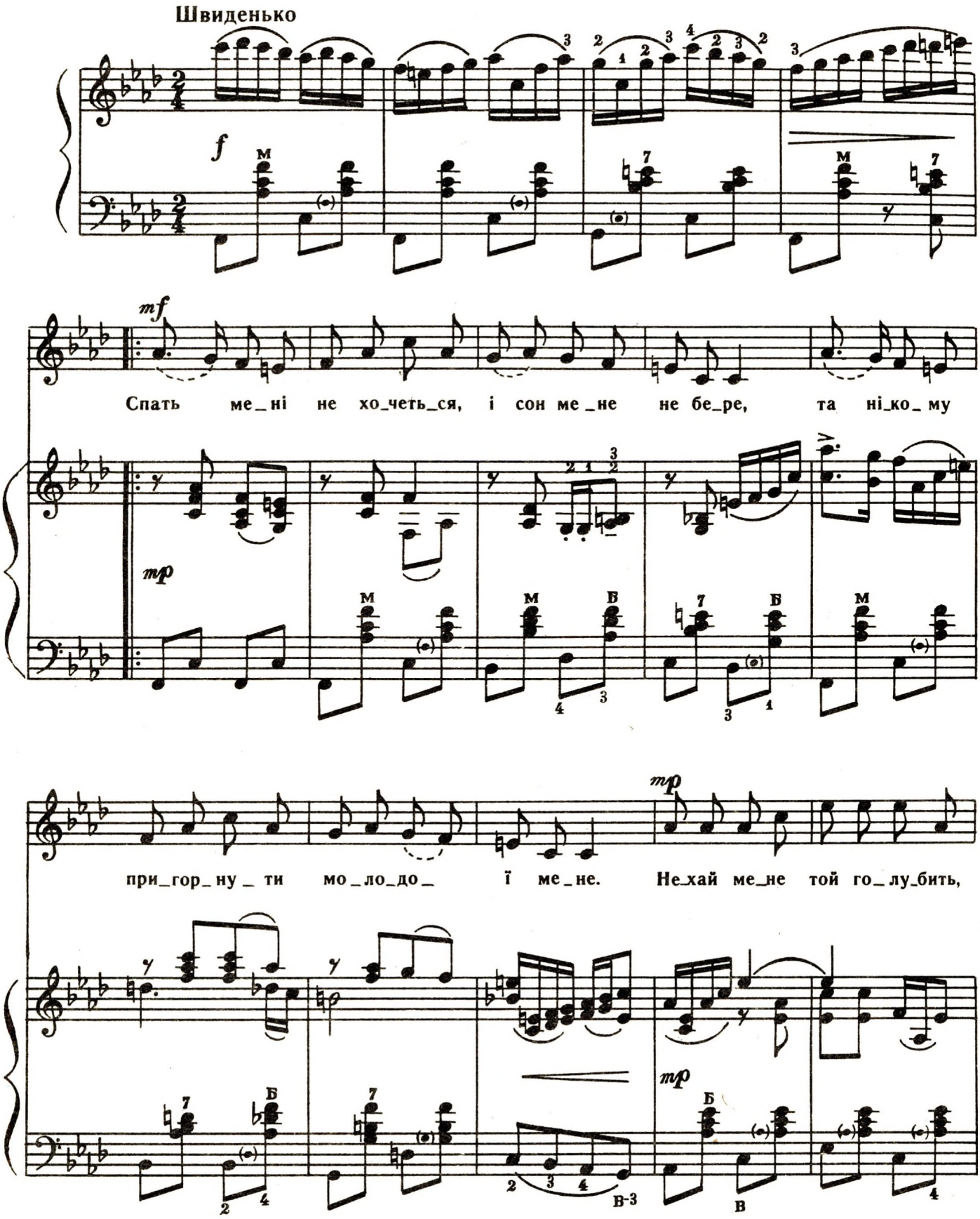

а хто ме_не вір_но лю_бить, не_хай ме_не при_гор_та_є, хто ко_хан_ня

повільніше

в темпі

mp

в сер_ці ма_є. Ох, ох, ох, ох, хто ко_хан_ня

mp

f

Для повторення

в сер_ці ма_є! Ох, ох, ох, ох, хто ко_хан_ня в сер_ці ма_є!

f

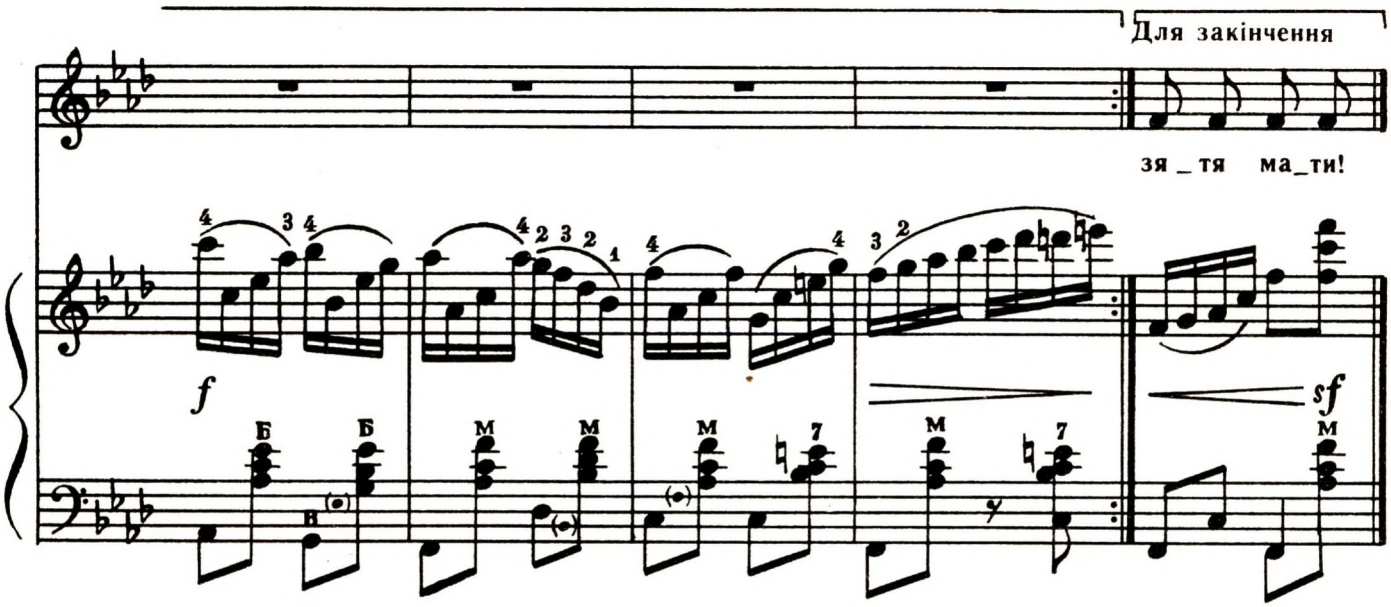

Спать мені не хочеться,
І сон мене не бере,
Та нікому пригорнути
Молодої мене.
Нехай мене той голубить,
А хто мене вірно любить,
Нехай мене пригортає,
Хто кохання в серці має.
Ох, ох, ох, ох,
Хто кохання в серці має! | Двічі

Із-під хмизу на піч лізу,
Аж луна по хаті йде,
А хто мене вірно любить,
Той на печі знайде.
Я на піч, а він за мною,—
Укриюся з головою;
Відчепися, препоганий,
Цілуватись незугарний.
Ох, ох, ох, ох,
Цілуватись незугарний! | Двічі

Жар, мати, капустицю,
Жар, мати, буряки,
Жаль мені покидати
Чорноморських козаків.
Пусти ж мене, моя мати,
На вулицю погуляти,
На вулицю погуляти,
Коли хочеш зятя мати.
Ох, ох, ох, ох,
Коли хочеш зятя мати! | Двічі

ТА ТУМАН ЯРОМ КОТИТЬСЯ

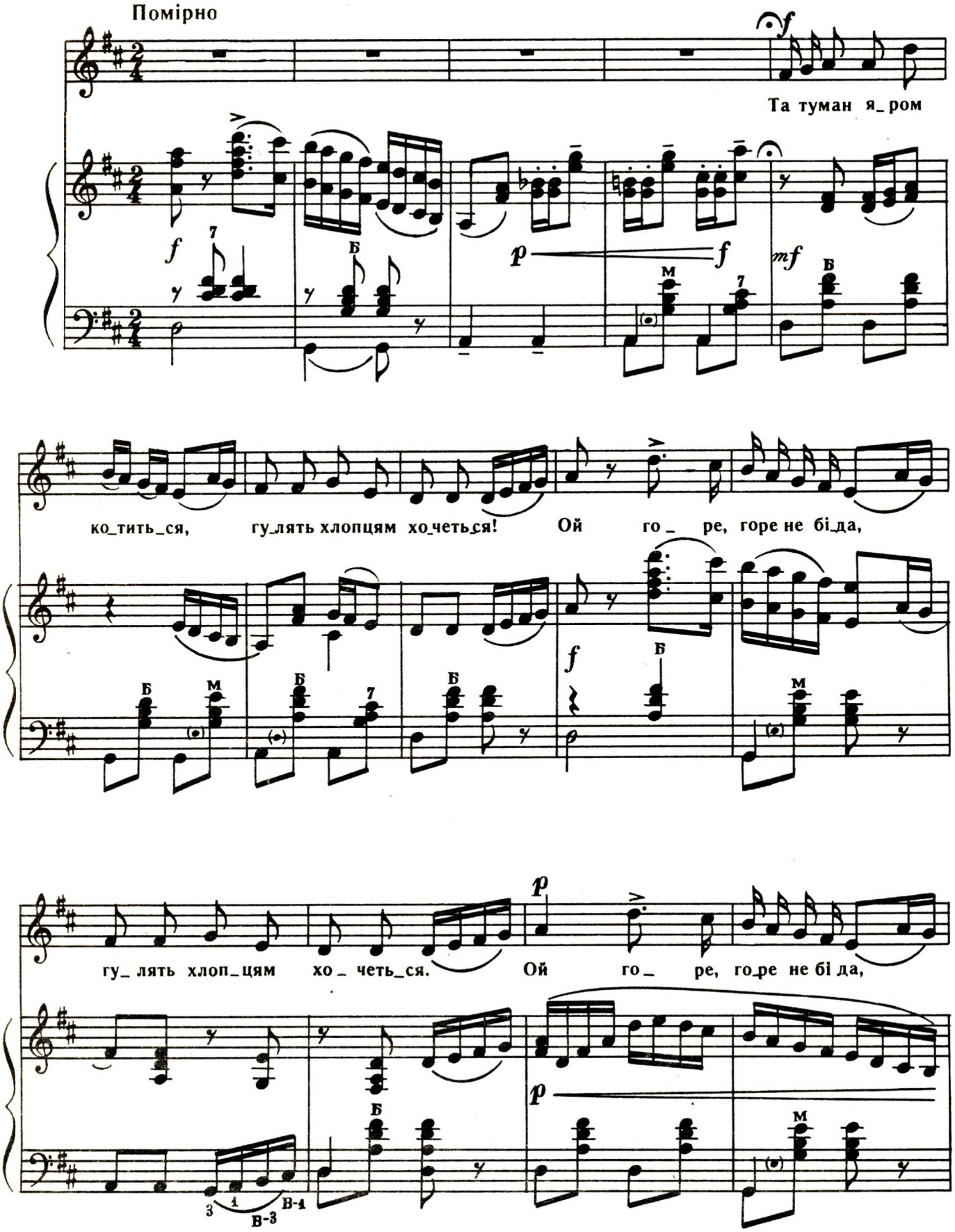

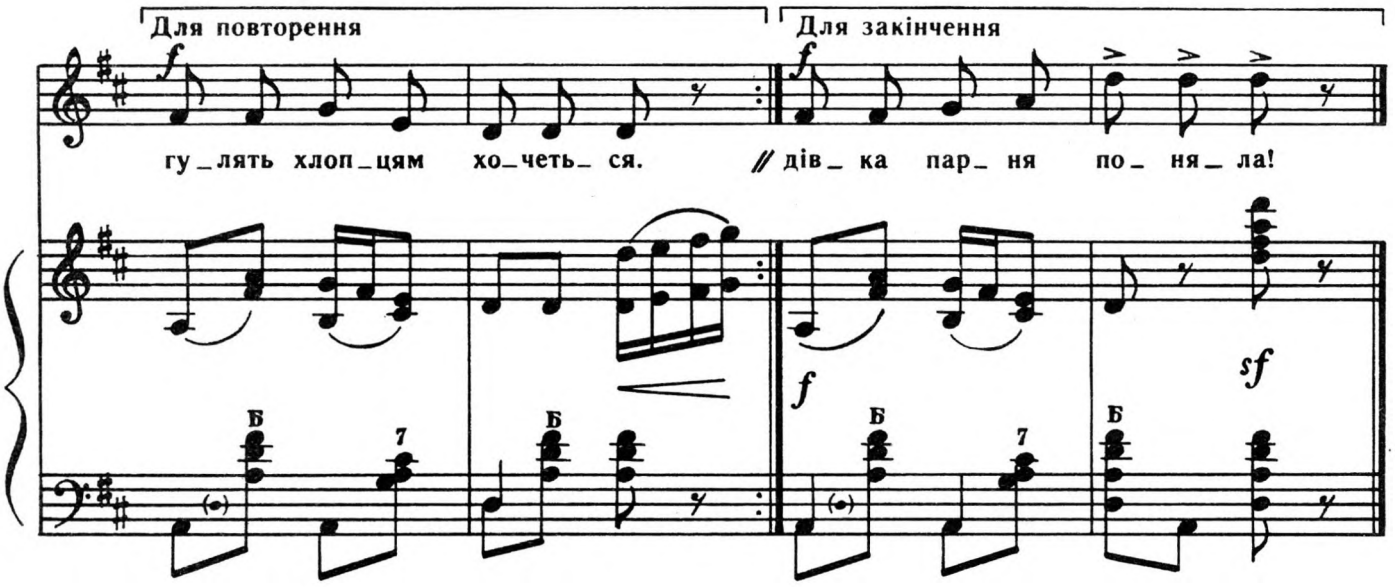

Та туман яром котиться,
Гулять хлопцям хочеться!
Ой горе, горе не біда,
Гулять хлопцям хочеться. | Двічі

Та гуляй, парню молодий,
Поки не зазнав біди.
Ой горе, горе не біда,
Поки не зазнав біди. | Двічі

Дівка плаче, ридає,
Вона волі не має.
Ой горе, горе не біда,
Вона волі не має. | Двічі

В саду вишенька цвіте,
Козак до дівчини йде.
Ой горе, горе не біда,
Козак до дівчини йде. | Двічі

В саду вишня зацвіла,
Дівка парня поняла.
Ой горе, горе не біда,
Дівка парня поняла! | Двічі

ДІВЧИНО МОЯ

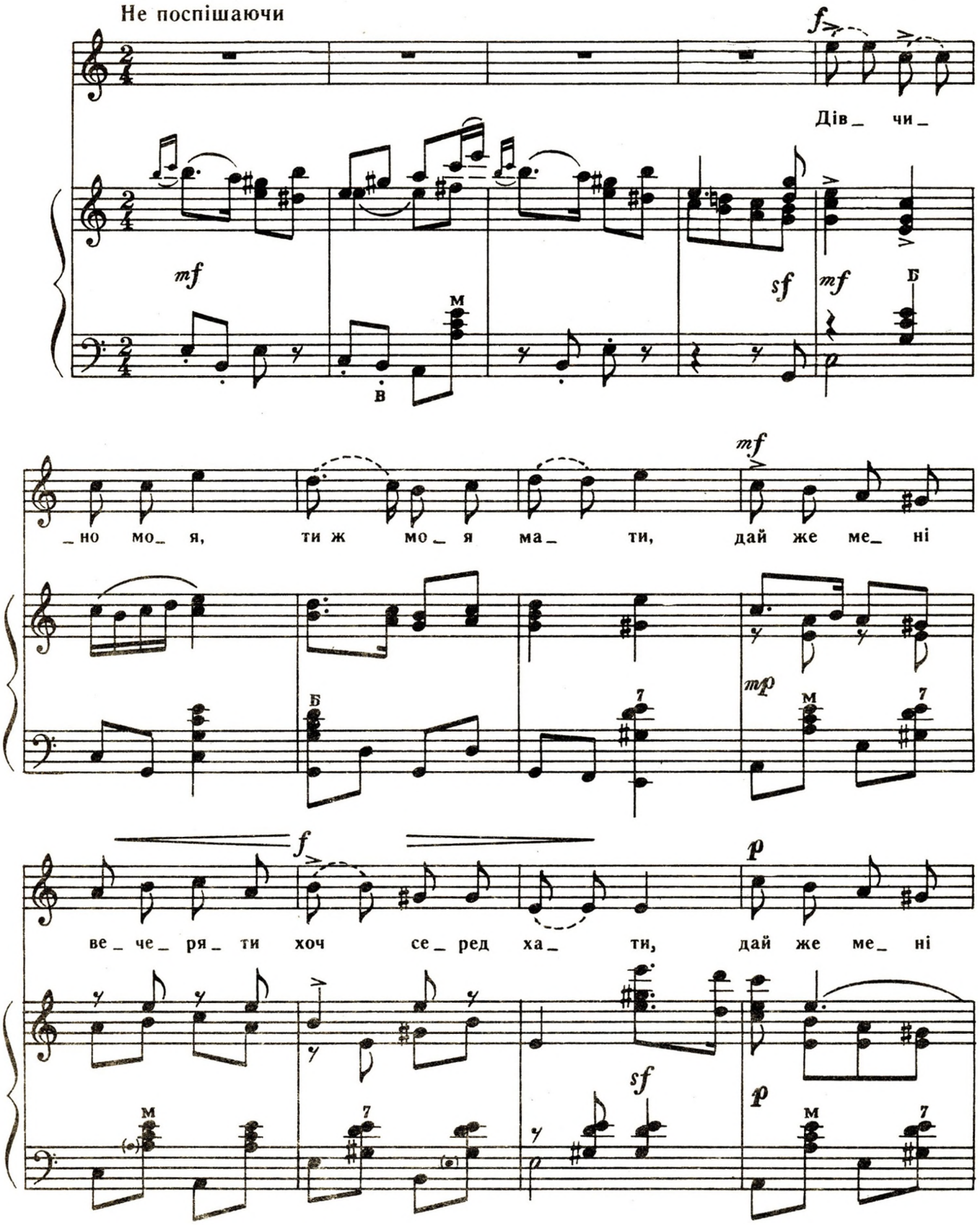
Не поспішаючи
Дів_ чи_
_но мо_ я, ти ж мо_ я ма_ ти, дай же ме_ ні
ве_ че_ ря_ ти хоч се_ ред ха_ ти, дай же ме_ ні

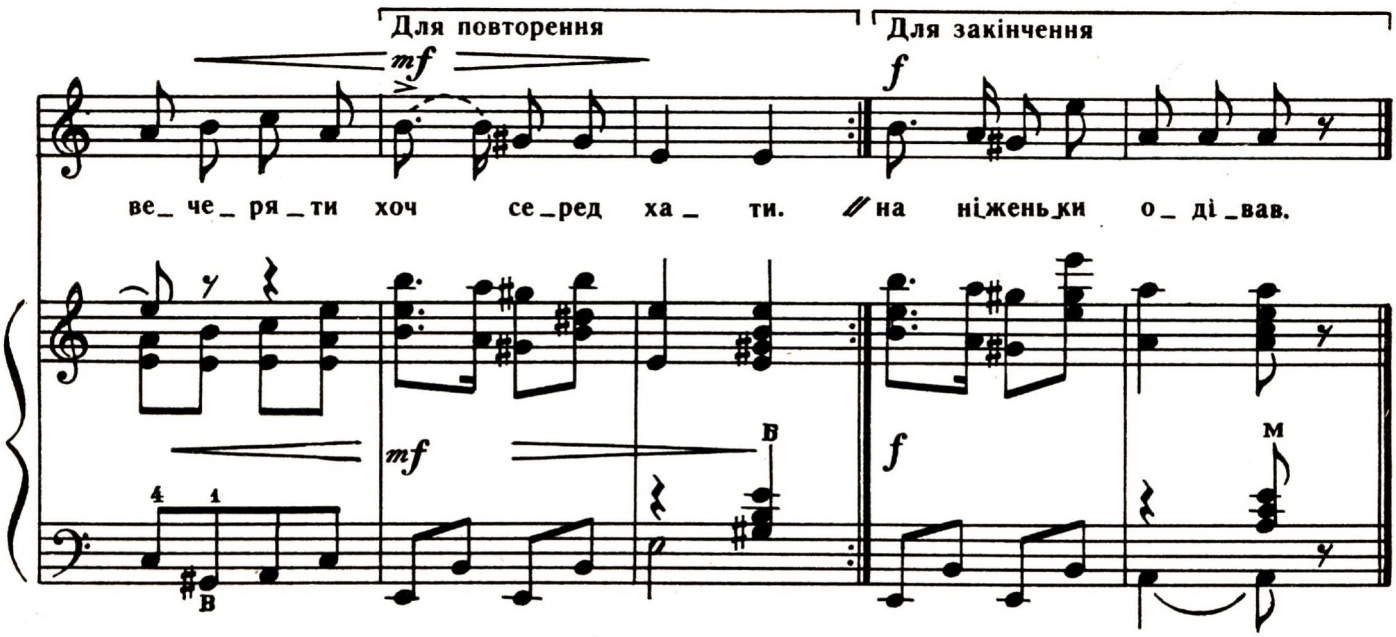

Дівчино моя,
Ти ж моя мати,
Дай же мені вечеряти
Хоч серед хати. | Двічі

Дівчино моя,
Ти ж моя кохана,
Куплю тобі черевички
В Прилуці на Йвана. | Двічі

Ой в Прилуці купував,
В Пирятині підкував,
А в Лохвиці дівчиноньці
На ніженьки одівав. | Двічі

ОЙ ПІДУ Я ДО МЛИНА

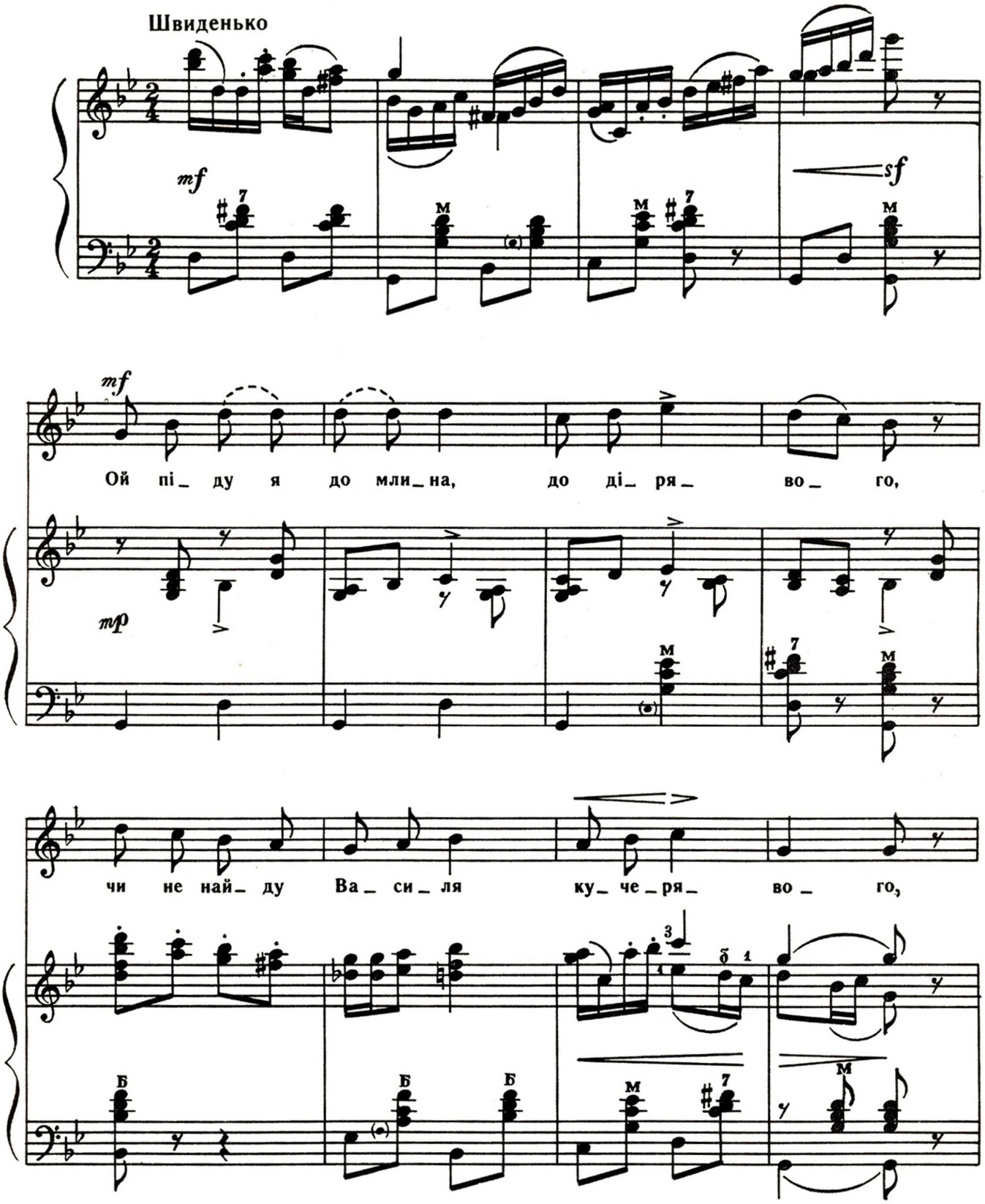

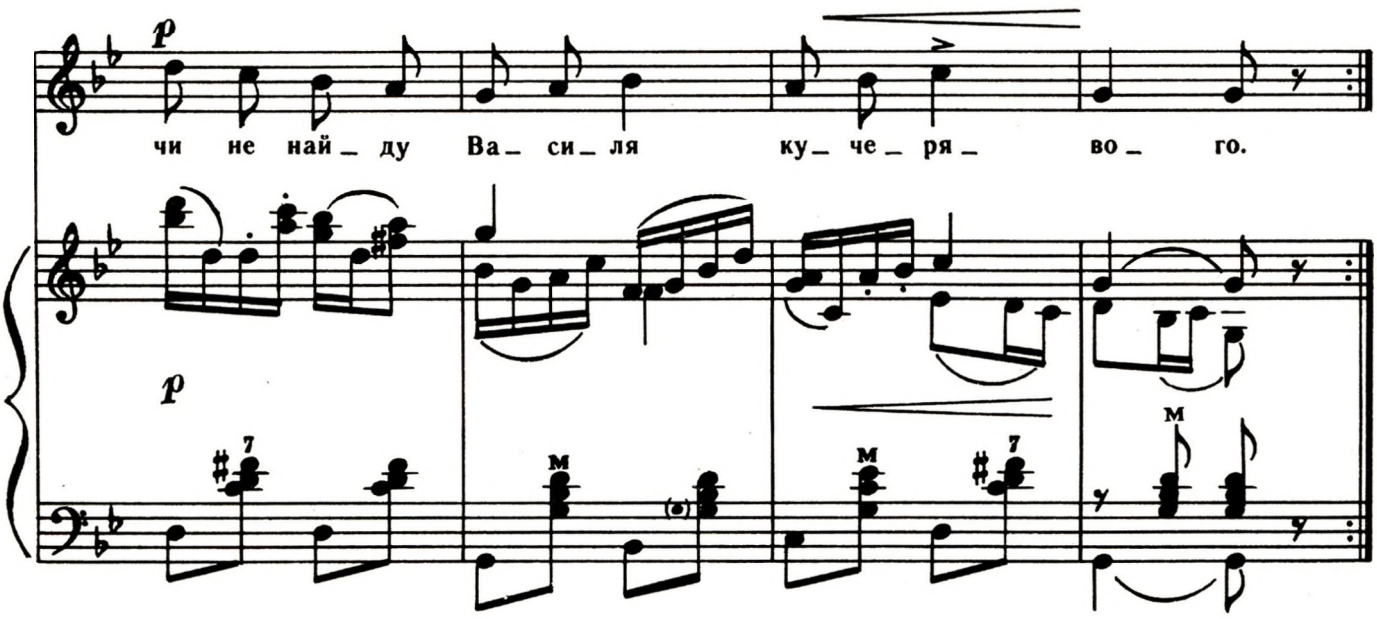

Ой піду я до млина,
До дірявого,
Чи не найду Василя
Кучерявого. | Двічі

Ой піду я до млина,
До дрантивого,
Чи не найду Василя
Чорнобривого? | Двічі

Борозною йшла —
Заросилася,
Вже я з своїм Василем
Посварилася. | Двічі

За пусте, за пусте,
За пустесеньке,
Та й за теє яблучко
Червонесеньке. | Двічі

Та й за грушечку,
Та й за сливочку,—
Перепроси ти мене,
Мій Василечку! | Двічі

Та й за сливочку,
Та й за зернятко,—
Поцілуй же ти мене,
Моє серденько! | Двічі

ОЙ Я В БАТЬКА ОДИНИЦЯ

Помірно

mf

Ой я в бать_ка о_ ди_ни_ ця, по_лю_ би_ла Гри_ця-

чор_ но_брив_ ця, по_ лю_ би_ла Гри_ця- чор_ но_брив_ ця.

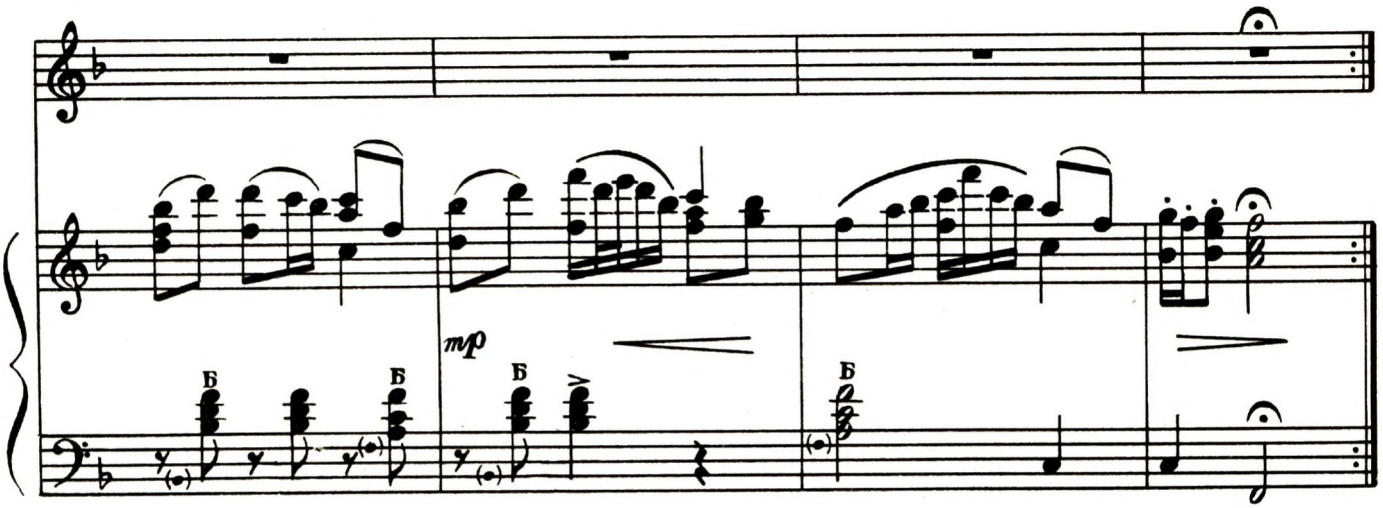

Ой я в батька
Одиниця,
Полюбила Гриця-
Чорнобривця. | Двічі

Я нічого
Не робила,
Тільки по садочку
Походила. | Двічі

По садочку
Походила,
Волоський орішок
Посадила. | Двічі

Рости, рости,
Орішечку,
Моєму батеньку
На втішечку. | Двічі

Рости, рости
Вище тину,
Кохай, мій батеньку,
Як дитину. | Двічі

ОЙ ХМАРИТЬСЯ, ДОЩ БУДЕ

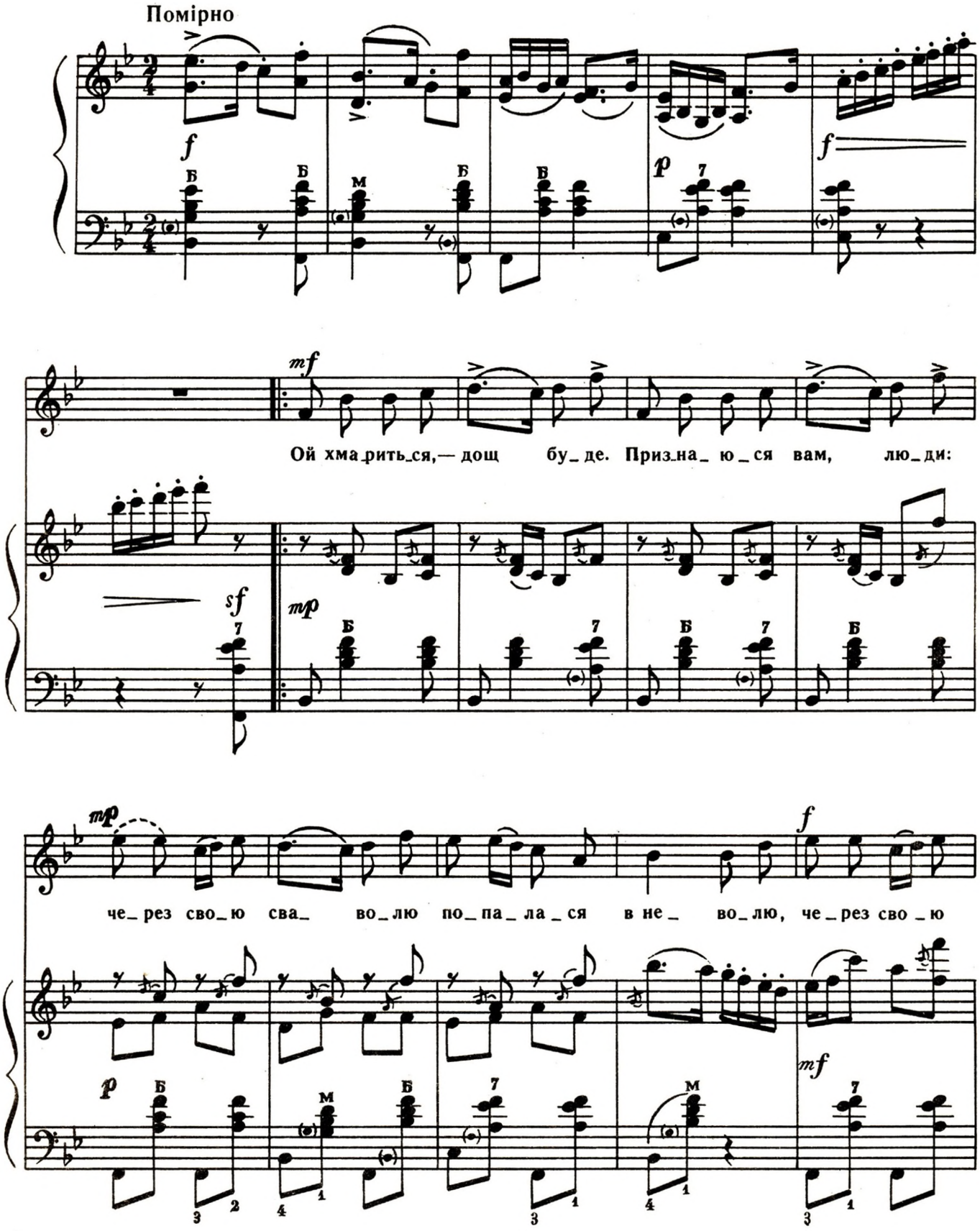

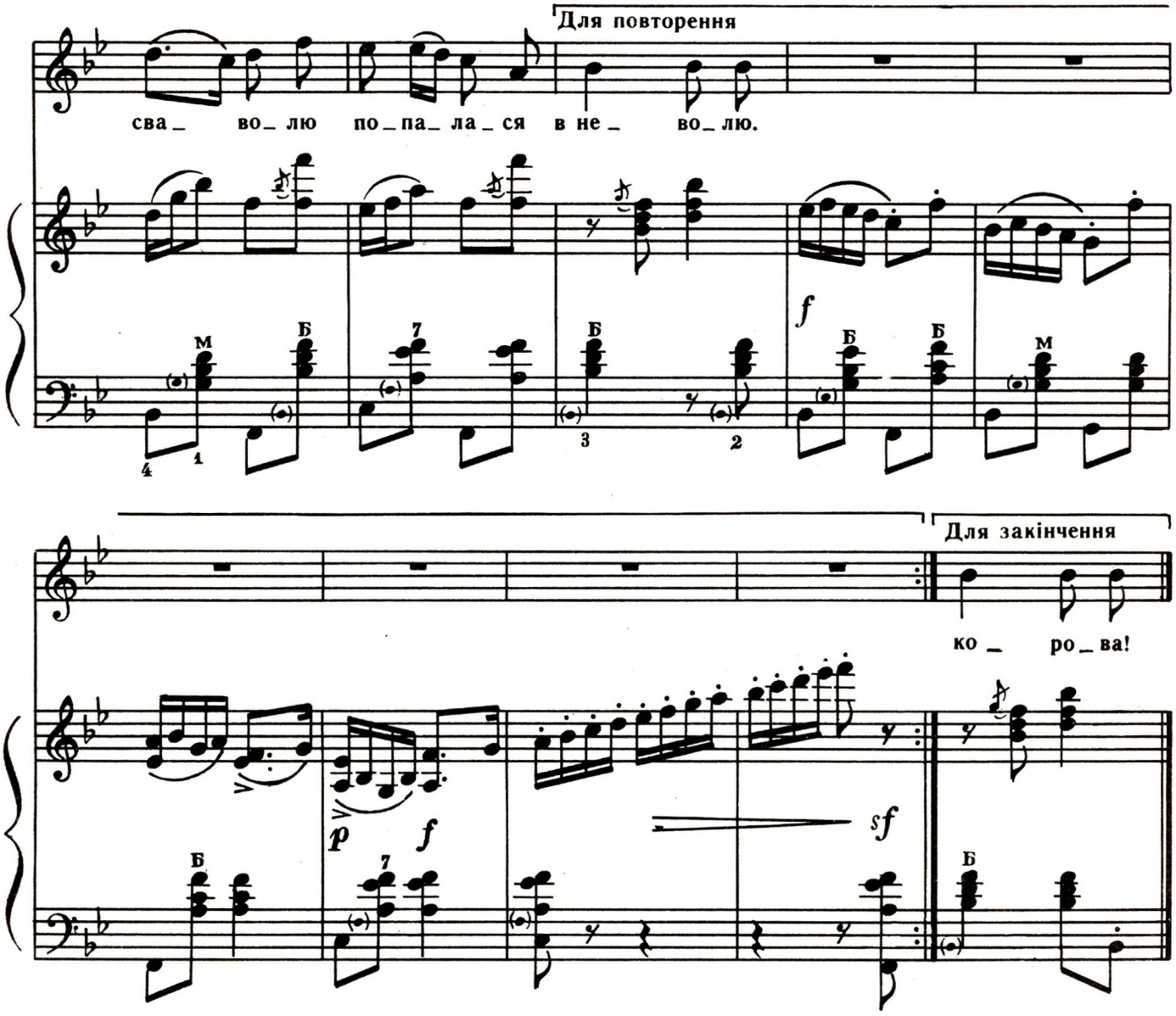

Ой хмариться,— дощ буде.
Признаюся вам, люди:
Через свою сваволю
Попалася в неволю. | Двічі

Пішов милий в дорогу,
Я пропила корову.
Сіла собі, журюся,
За корову боюся. | Двічі

Прийшов милий з дороги,
А я йому — бух в ноги:
Що я, милий, зробила,
Коровицю пропила. | Двічі

Милий милу цілує,
Коровицю дарує:
Пий, мила, здорова,
Буде друга корова! | Двічі

ГАНДЗЯ

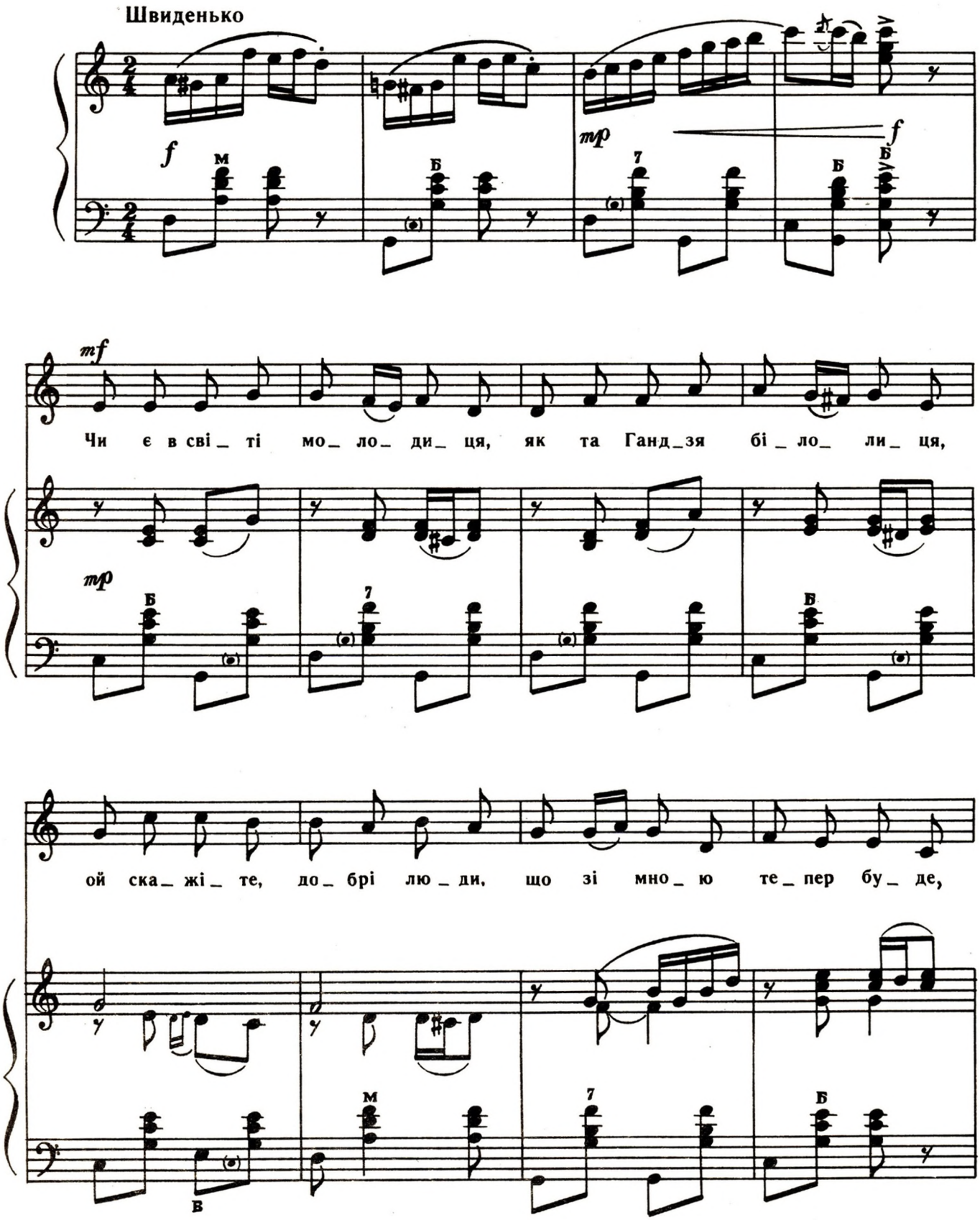
Швиденько
f
mf
mp
Чи є в сві_ ті мо_ ло_ ди_ ця, як та Ганд_зя бі_ ло_ ли_ ця,
ой ска_ жі_ те, до_ брі лю_ ди, що зі мно_ ю те_ пер бу_ де,

ой ска_ жі_ те, до_ брі лю_ ди, що зі мно_ ю те_ пер бу_ де?

p повільніше *mf*

Ганд_зя — душ_ка, Ганд_зя — люб_ка, Ганд_зя ми_ ла_ я го_луб_ ка,

p *mf*

в темпі

f

Ганд_зя — риб_ ка, Ганд_зя — птич_ка, Ганд_зя — гар_ на мо_ ло_ дич_ ка.

mf

Для закінчення

Повільно

mp

Ганд _ зя — риб _ ка,

p

pp

mp

Темп I

f

Ганд _ зя — мо _ ло _ дич _ ка.

pp

mf

f

sf

Чи є в світі молодиця,
Як та Гандзя білолиця,
Ой скажіте, добрі люди,
Що зі мною тепер буде?

Двічі

Гандзя — душка, Гандзя — любка,
Гандзя милая голубка,
Гандзя — рибка, Гандзя — птичка,
Гандзя — гарна молодичка.

Як на мене щиро гляне,
Серце моє, як цвіт, в'яне,
А як стане розмовляти,
Сам не знаю, що діяти.

Двічі

Гандзя, мила, не цурайся,
Та й на мою волю здайся,
Пригорнись до серця мого
І не бійся ти нічого.

ЯКБИ МЕНІ НЕ ТИНОЧКИ

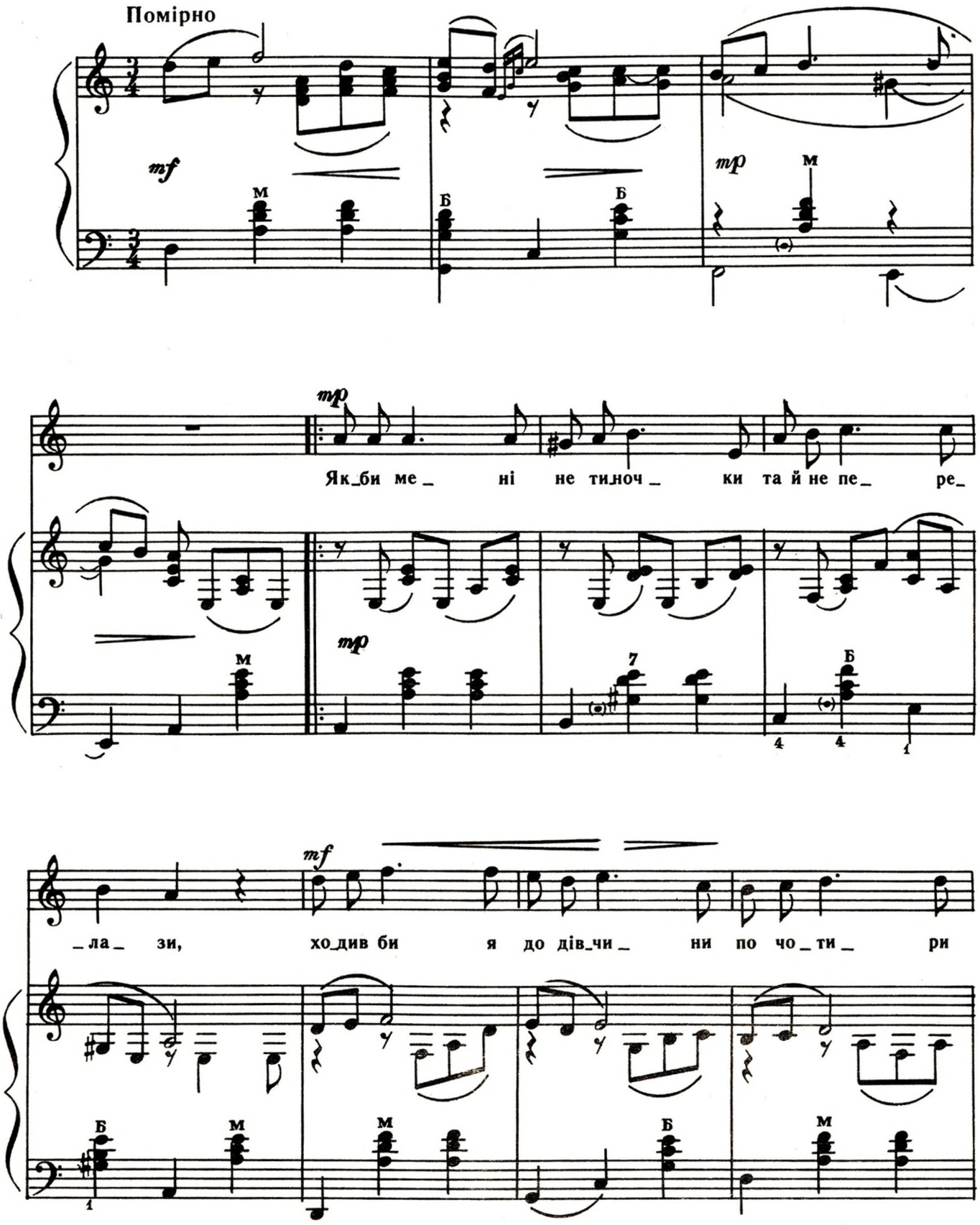

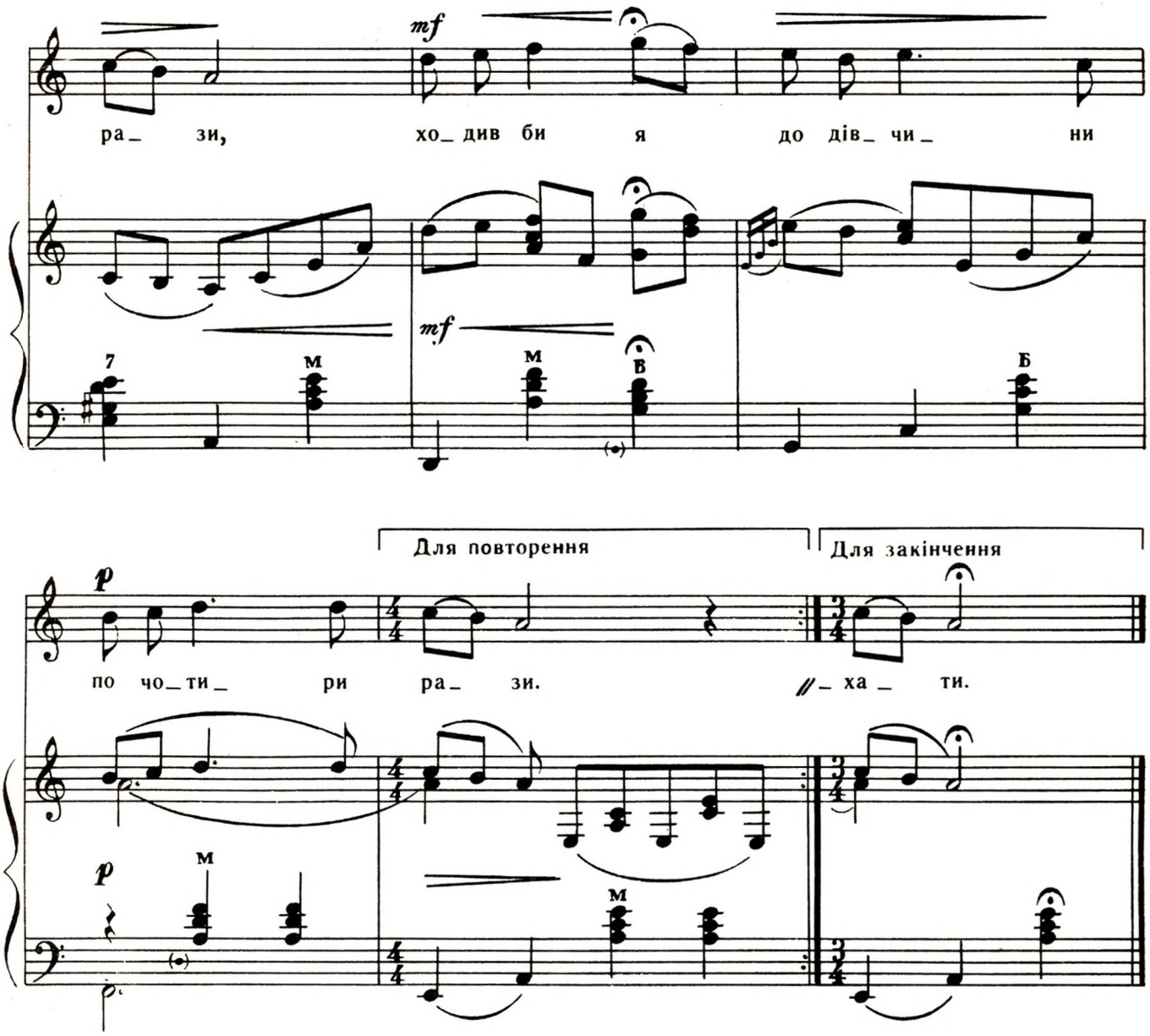

Якби мені не тиночки
Та й не перелази,
Ходив би я до дівчини
По чотири рази. | Двічі

Якби мені не тиночки
Та й не перетинки —
Ходив би я до дівчини
Та щовечоринки. | Двічі

Галю, серце, рибко моя,
Що мені казати,
Хотів би я тебе одну
Цілий вік кохати. | Двічі

ОЙ НА ГОРУ КОЗАК ВОДУ НОСИТЬ

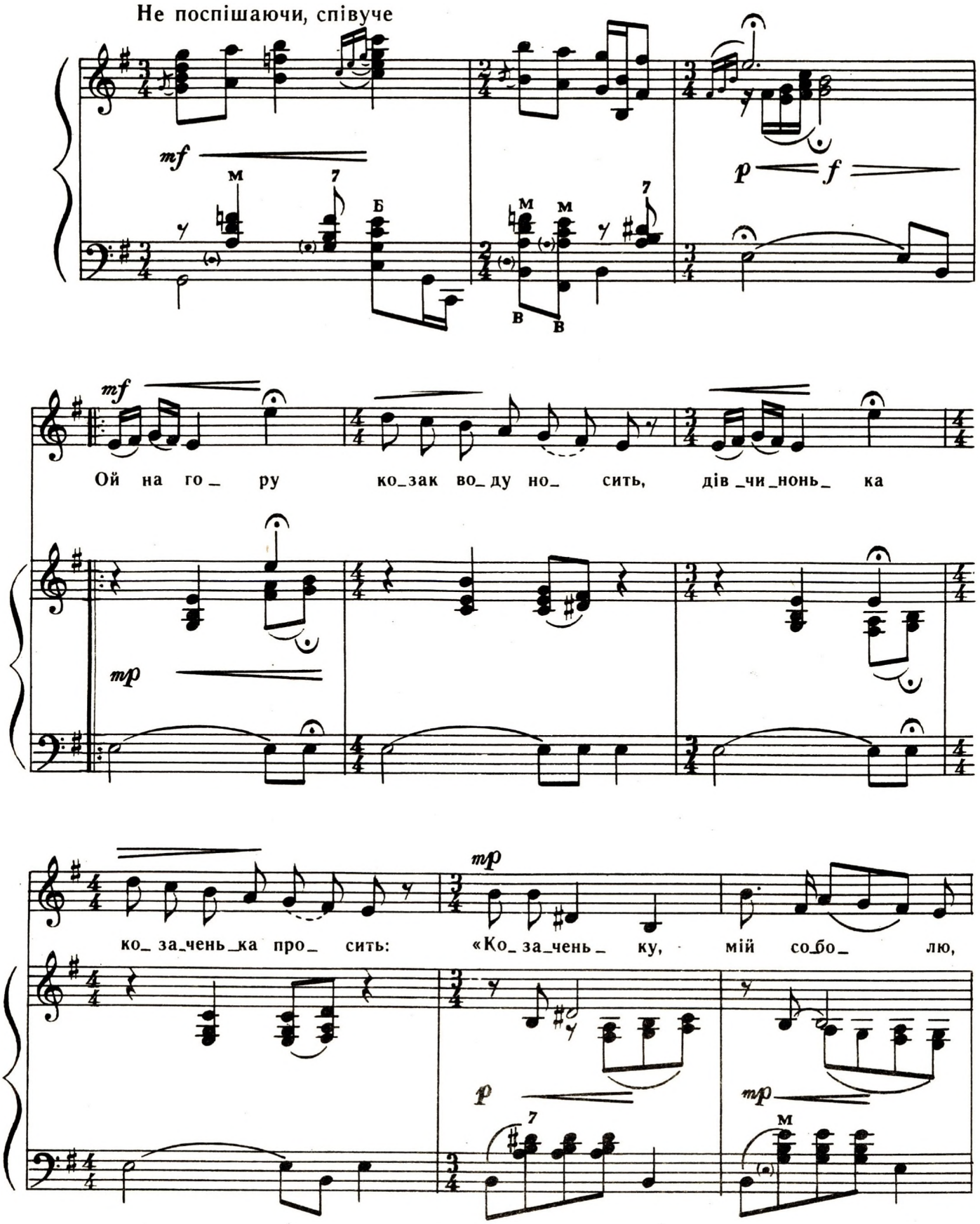

візь_ми ме_ не із со_бо_ ю, по_ман_дру_ ю

Для повторення

Для закінчення

я з то_ бо_ ю!» // мій!

Ой на гору козак воду носить,
Дівчинонька козаченька просить:
«Козаченьку, мій соболю,
Візьми мене із собою,
Помандрую я з тобою!»

А мій милий — та й на гору, на круту,
А я його оченьками проведу,
Оченьками каренькими,
Брівоньками рівненькими,
Слізоньками дрібненькими.

Не сама ж я по садочку ходила,
Козаченька за рученьку водила;
Цілувала-милувала,
До серденька пригортала,—
Я ж думала, що він буде мій!

В КІНЦІ ГРЕБЛІ ШУМЛЯТЬ ВЕРБИ

Помірно, співуче

mf

Б Б Б

2 1 В-3 4 3 В-2 1 4 В-3 2 1

М

mf

mp

5

В кін_ ці греб_ лі шум_ лять вер_ би, що я на_ са_

_ди_ ла... Не_ ма то_го ко_ за_ ченька, що я по_лю_

1 б 2

mf

Б Б

7

В

М

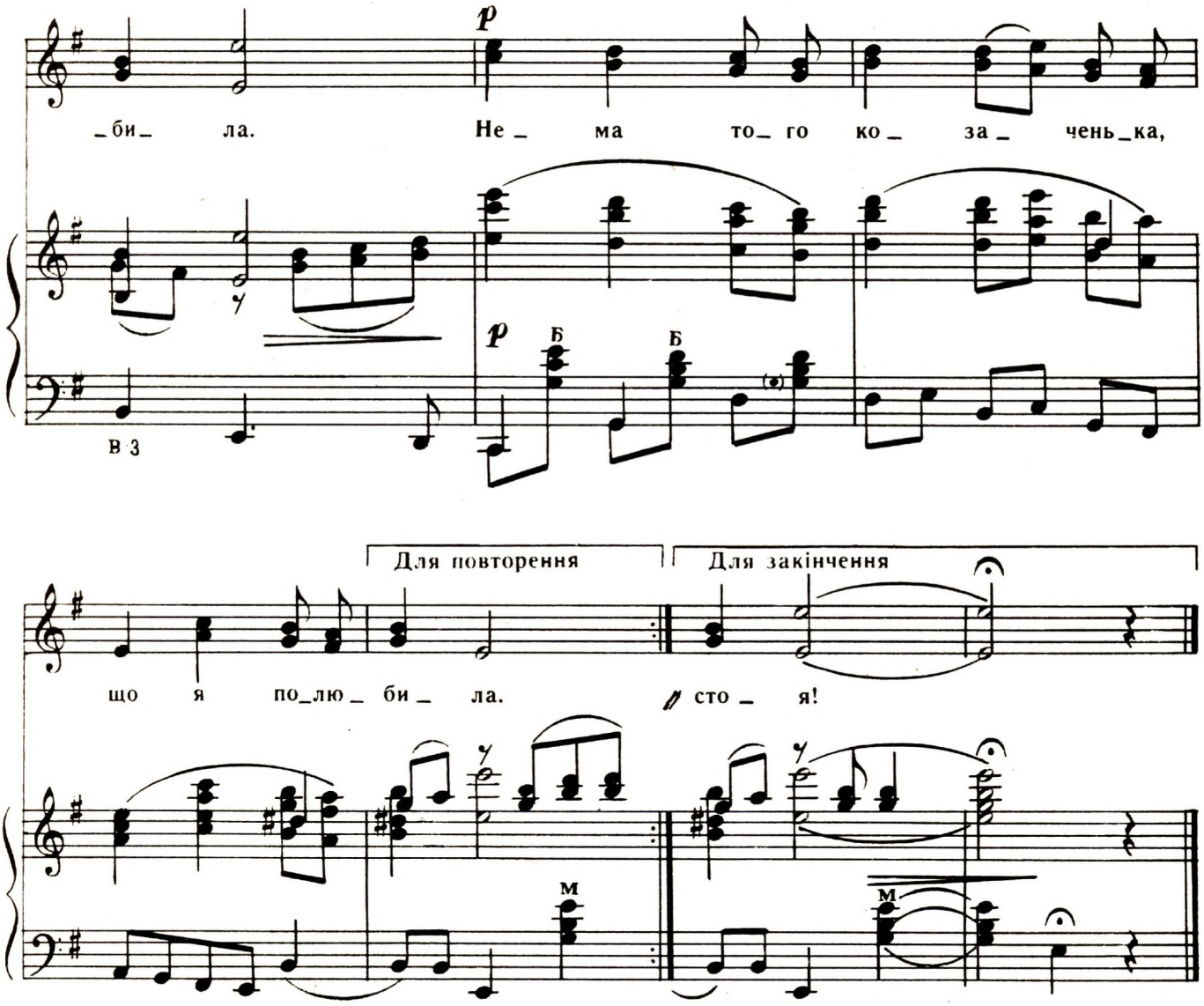

В кінці греблі шумлять верби,
Що я насадила...
Нема того козаченька,
Що я полюбила. | Двічі

Ой немає козаченька,—
Поїхав за Десну;
Рости, рости, дівчинонько,
На другую весну! | Двічі

Росла, росла дівчинонька
Та на порі стала;
Ждала, ждала козаченька,
Та й плакати стала. | Двічі

Ой не плачте, карі очі,—
Така ваша доля:
Полюбила козаченька,
При місяці стоя! | Двічі

ТИХИЙ ДУНАЙ

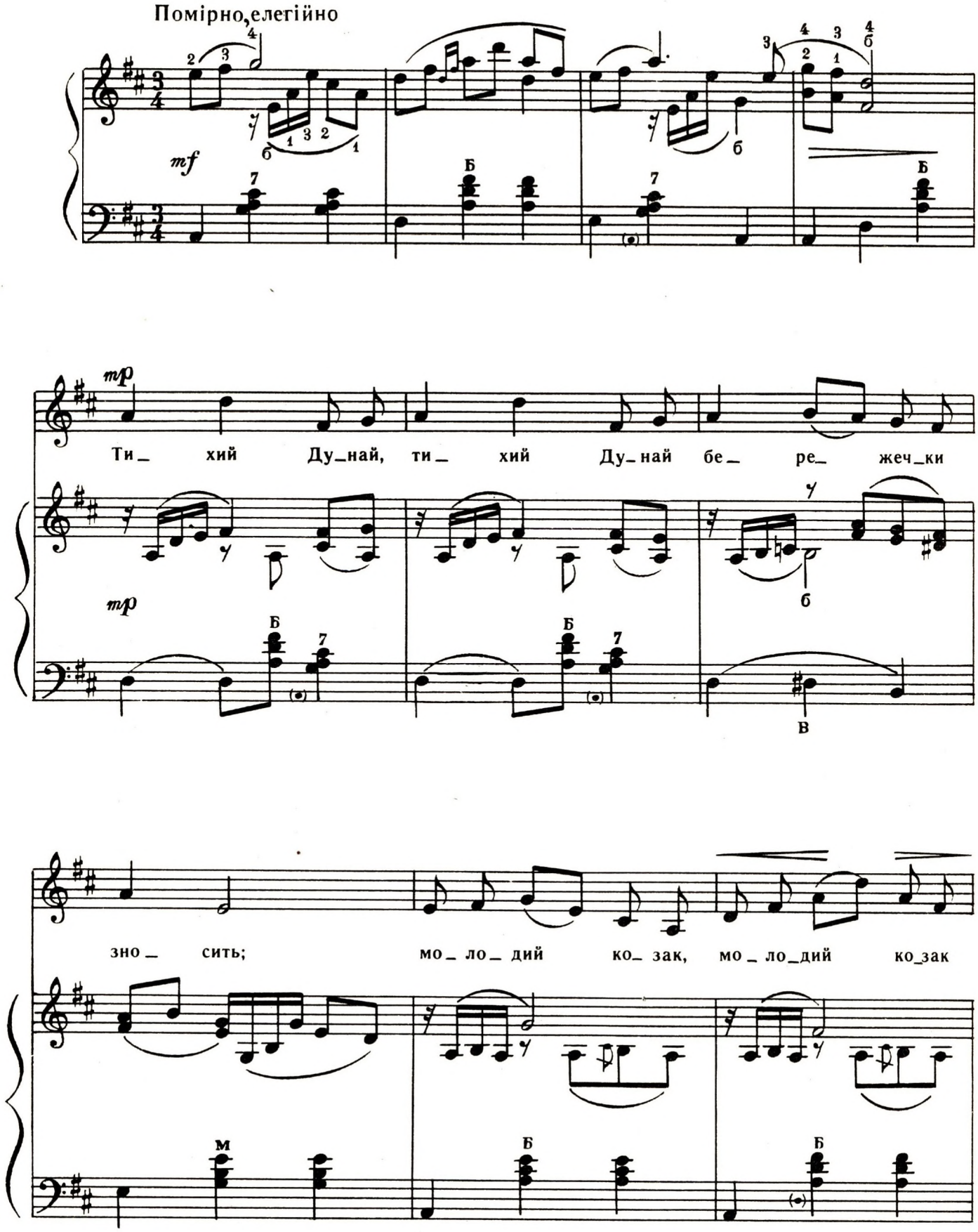
Помірно, елегійно
mf
mp
Ти_ хий Ду_най, ти_ хий Ду_най бе_ ре_ жеч_ки
зно_ сить; мо_ ло_ дий ко_ зак, мо_ ло_дий ко_зак

о_ та_ ма_ на про_ сить:

mf

«Пус_ ти ж ме_не, о_ та_ ма_не,

mf

із пол_ ку до_ до_ му, бо вже ску_ чи_ла, бо вже зму_ чилась

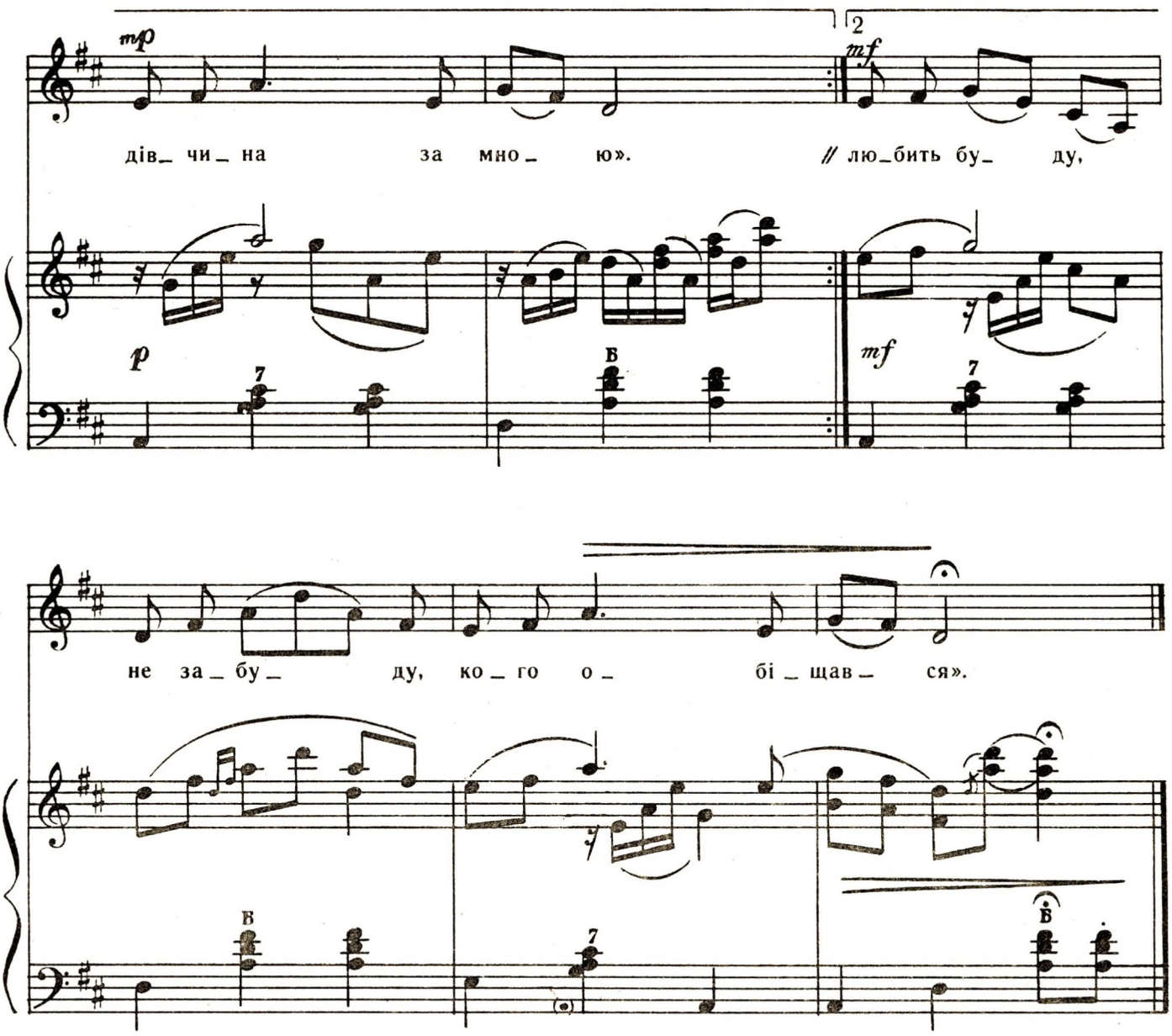

Тихий Дунай, тихий Дунай
Бережечки зносить;
Молодий козак, молодий козак
Отамана просить:

«Пусти ж мене, отамане,
Із полку додому,
Бо вже скучила, бо вже змучилась
Дівчина за мною».

«Ой рад би я пустить тебе,
Так ти довго будеш:
Ти напийся води холодної,—
Дівчину забудеш».

«Пив я воду, пив холодну,
Та й не напивався;
Любить буду, не забуду,
Кого обіщався».

БЕЗ ТЕБЕ, ОЛЕСЮ

Помірно

mf

mf

Без те_ бе, О_ ле_ сю, пше_ ни_ цю во_ зи_ ти,

mp

без те_ бе, го_ лу_ бонь_ко, тяж_ ко в сві_ ті жи_ ти;

Трохи жвавіше

mp

як день, так ніч, то рве ду_ шу, я до те_ бе при_йти му_ шу,

p

Темп I

f

хо_ ча й не ра_нень_ ко, О_ ле_ сю, сер_ день_ ко!

mf

Без тебе, Олесю, пшеницю возити,
Без тебе, голубонько, тяжко в світі жити;
Як день, так ніч, то рве душу,
Я до тебе прийти мушу,
Хоча й не раненько,
Олесю, серденько!

Без тебе, Олесю, буйний вітер віє,
Без тебе, голубонько, всяк час думки линуть;
Як день, так ніч, то рве душу,
Я до тебе прийти мушу,
Хоча й не раненько,
Олесю, серденько!

Жили ж ми з тобою, як голубів пара,
Тепер розійшлися, як чорная хмара;
Як день, так ніч, то рве душу,
Я до тебе прийти мушу,
Голубонько кохана,
Олесю жадана!

Скажи ж мені правду, словечко вірненьке,
Чи коли привернешся до мене любенько?
Міркуй, серце, міркуй, любко,
Та до мене прибудь хутко,
Бо буде пізненько,
Олесю, серденько!

ЇХАВ КОЗАК НА ВІЙНОНЬКУ

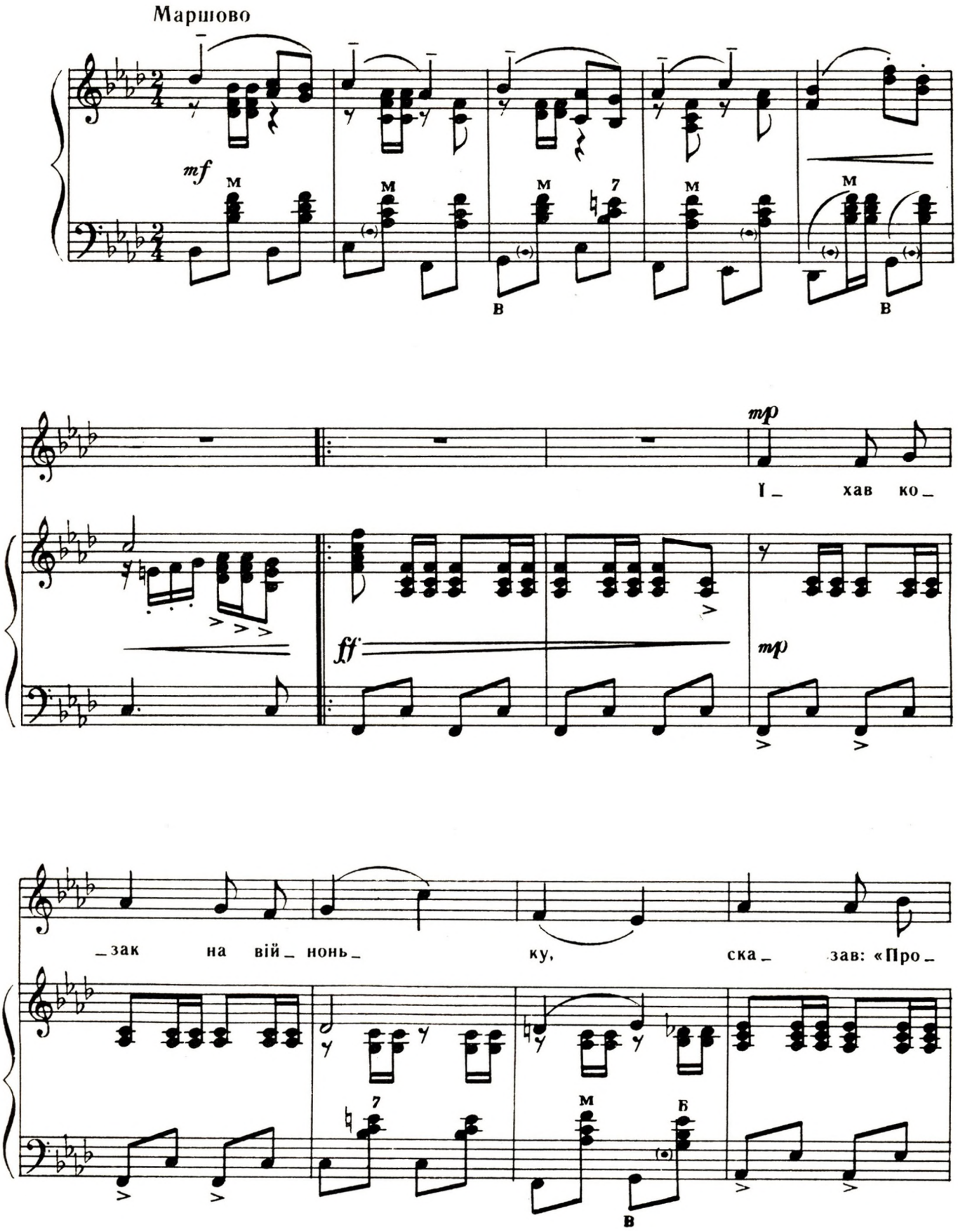

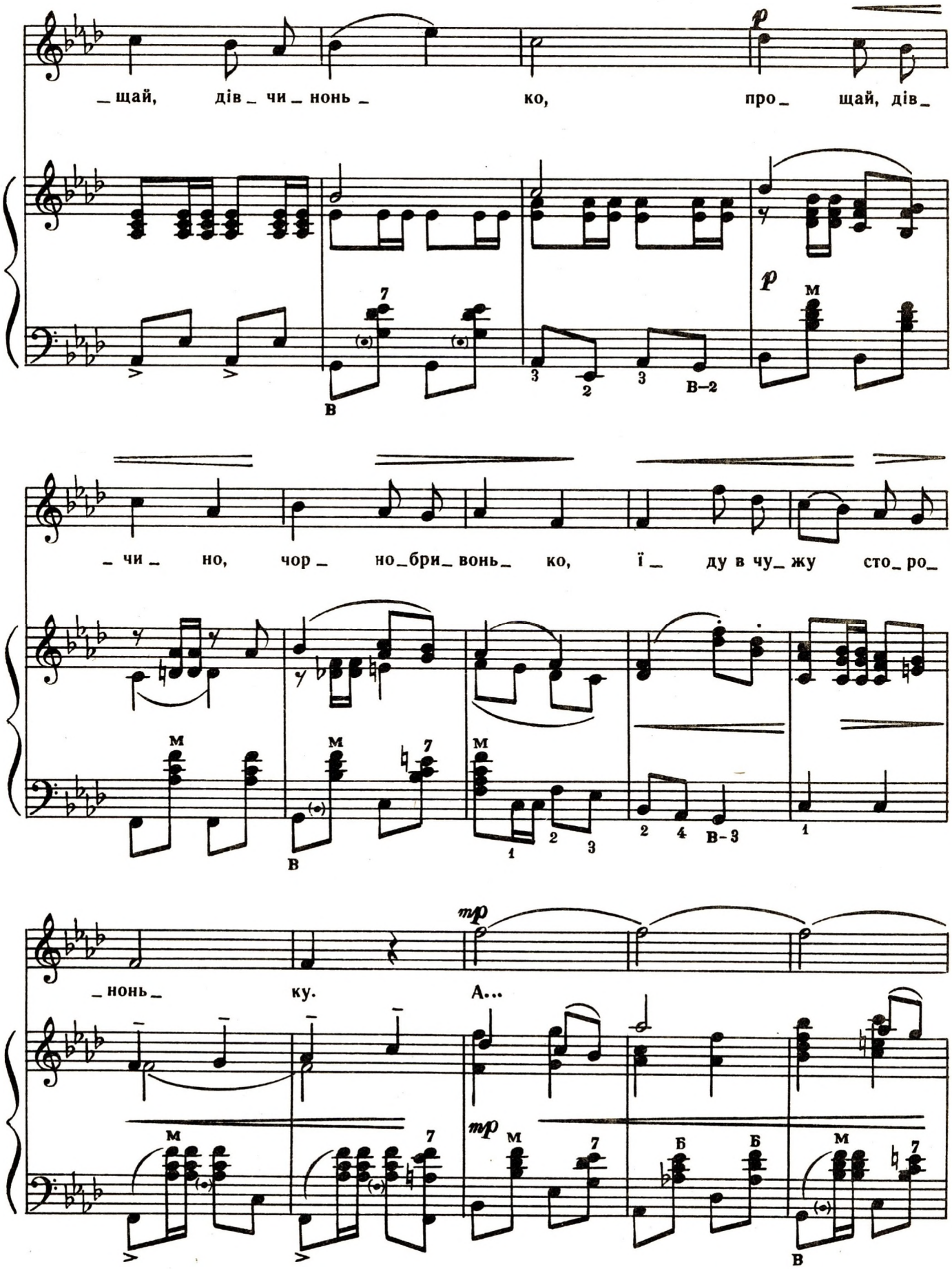
щай, дів чи нонь ко, про щай, дів
чи но, чор но бри вонь ко, ї ду в чу жу сто ро
нонь ку. А...

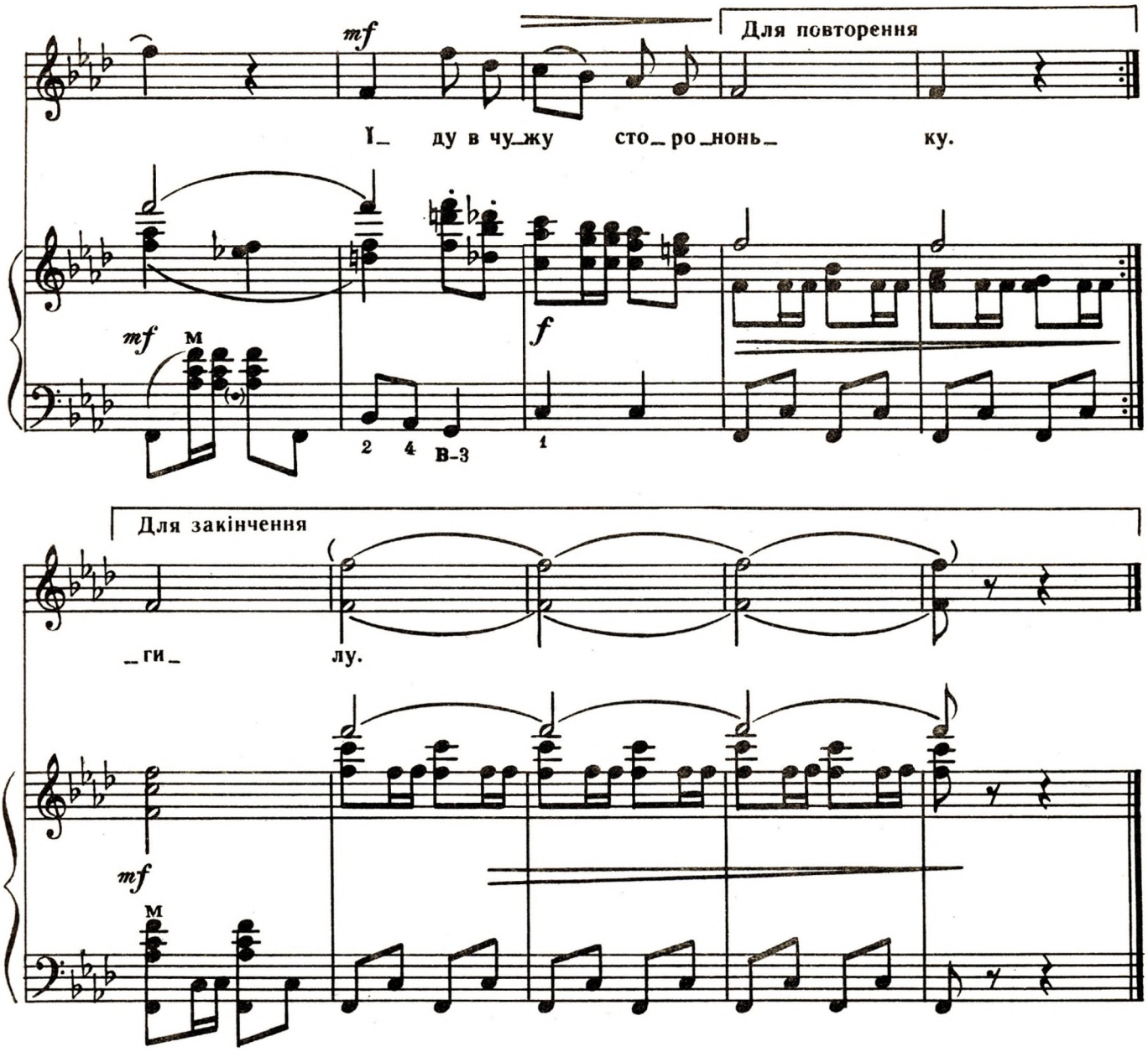

Їхав козак на війноньку,
Сказав: «Прощай, дівчинонько,
Прощай, дівчино, чорнобривонько,
Їду в чужу сторононьку. (2)

Дай же, дівчино, хустину,
Може я в бою загину,
Темної ночі накриють очі,—
Легше в могилі спочину». (2)

Дала дівчина хустину,
Козак у бою загинув,
Темної ночі накрили очі,—
Легше в могилі спочинув. (2)

Добрії люди насилу
Взяли хорошу дівчину.
Ген серед поля гнеться тополя
Та на козацьку могилу. (2)

ЧЕРЕЗ САД-ВИНОГРАД

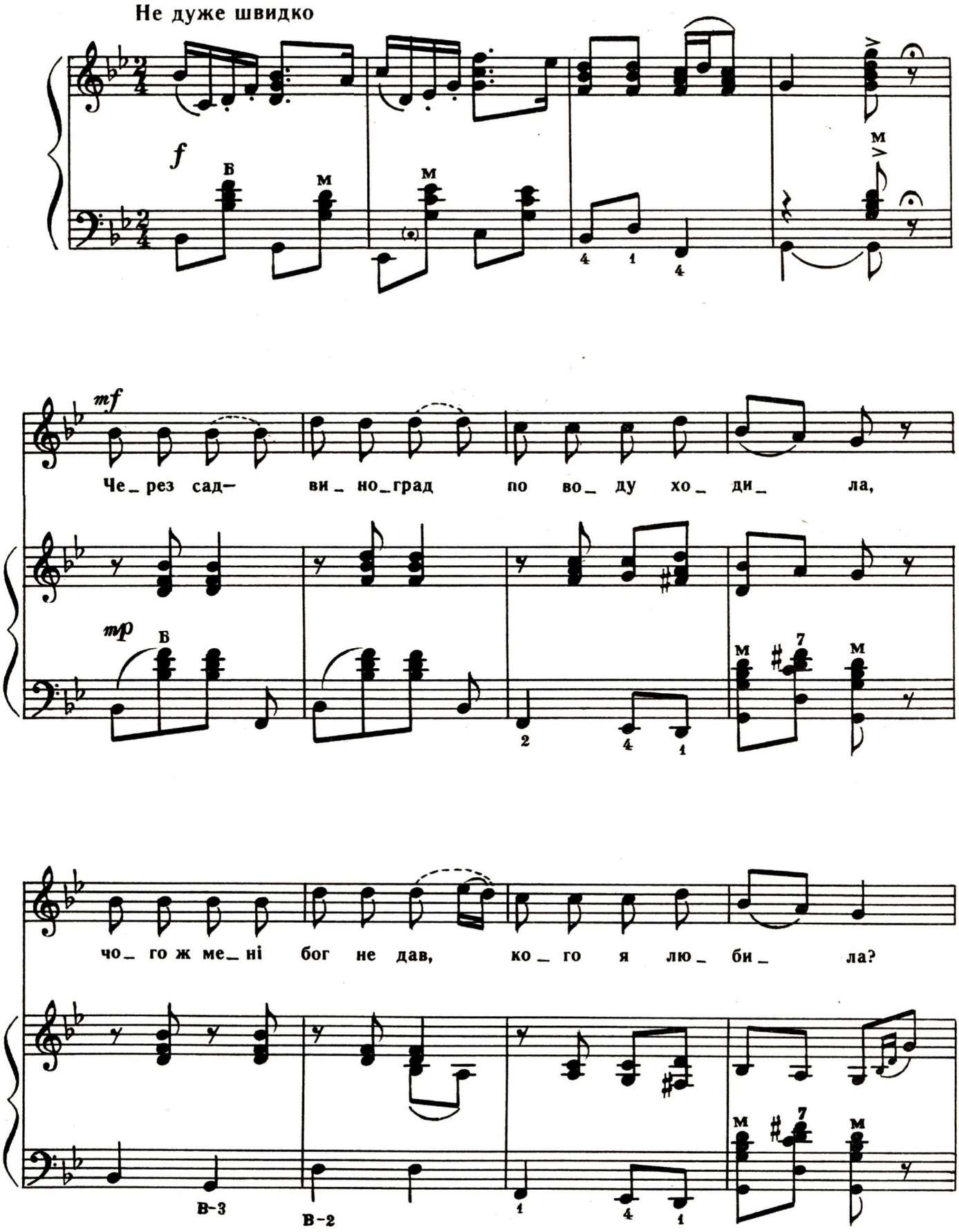

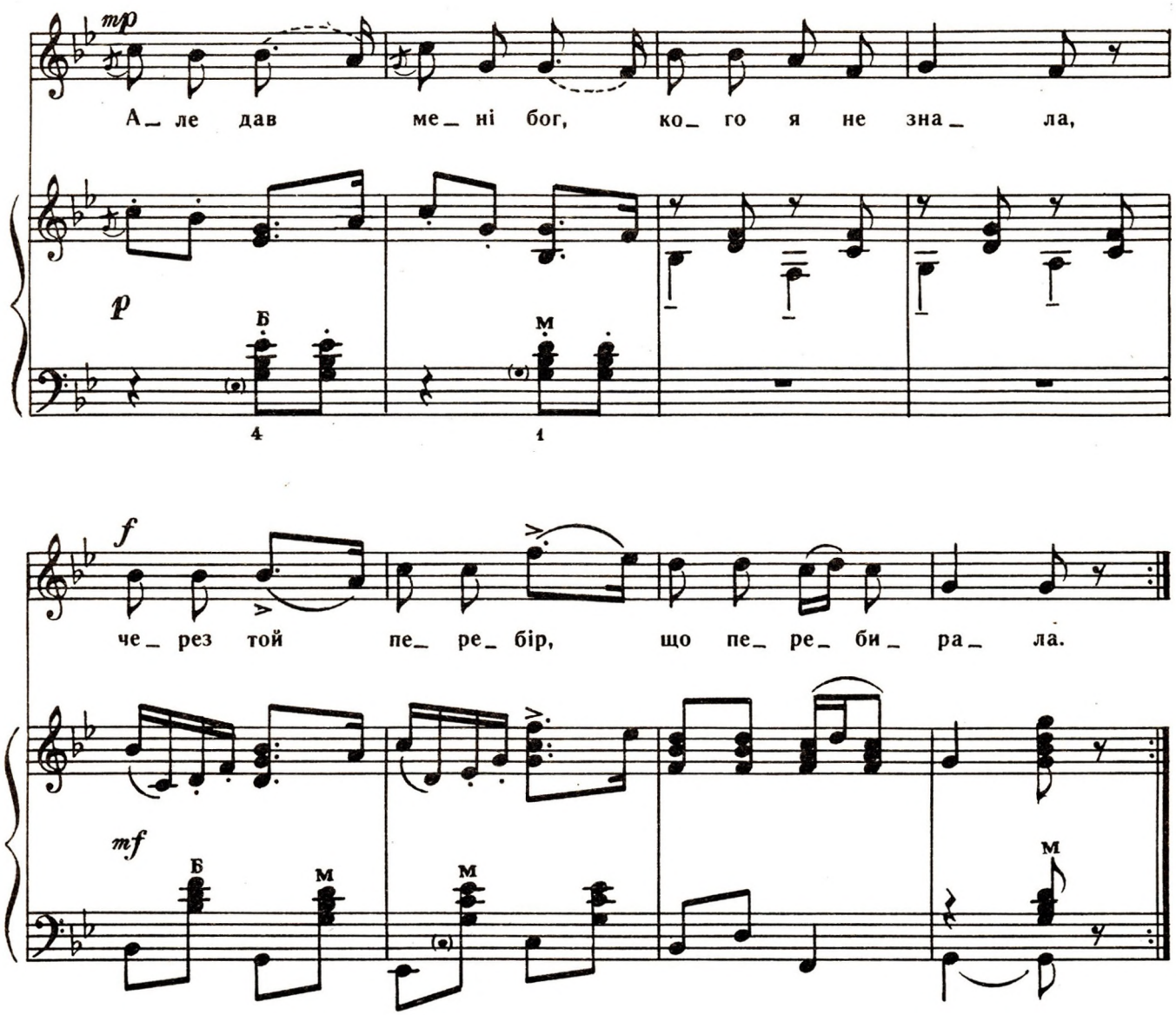

Через сад-виноград
По воду ходила,
Чого ж мені бог не дав,
Кого я любила?
Але дав мені бог,
Кого я не знала,
Через той перебір,
Що перебирала.

Чом ти, коню, не п'єш воду,
Лиш на воду дуєш?
Ой чом же ти, мій миленький,
Дома не ночуєш?..
Коли б тебе, милий муже,
Там чорти вхопили,
Я б святому Миколаю
Свічку засвітила.

ЖИТО, МАТИ

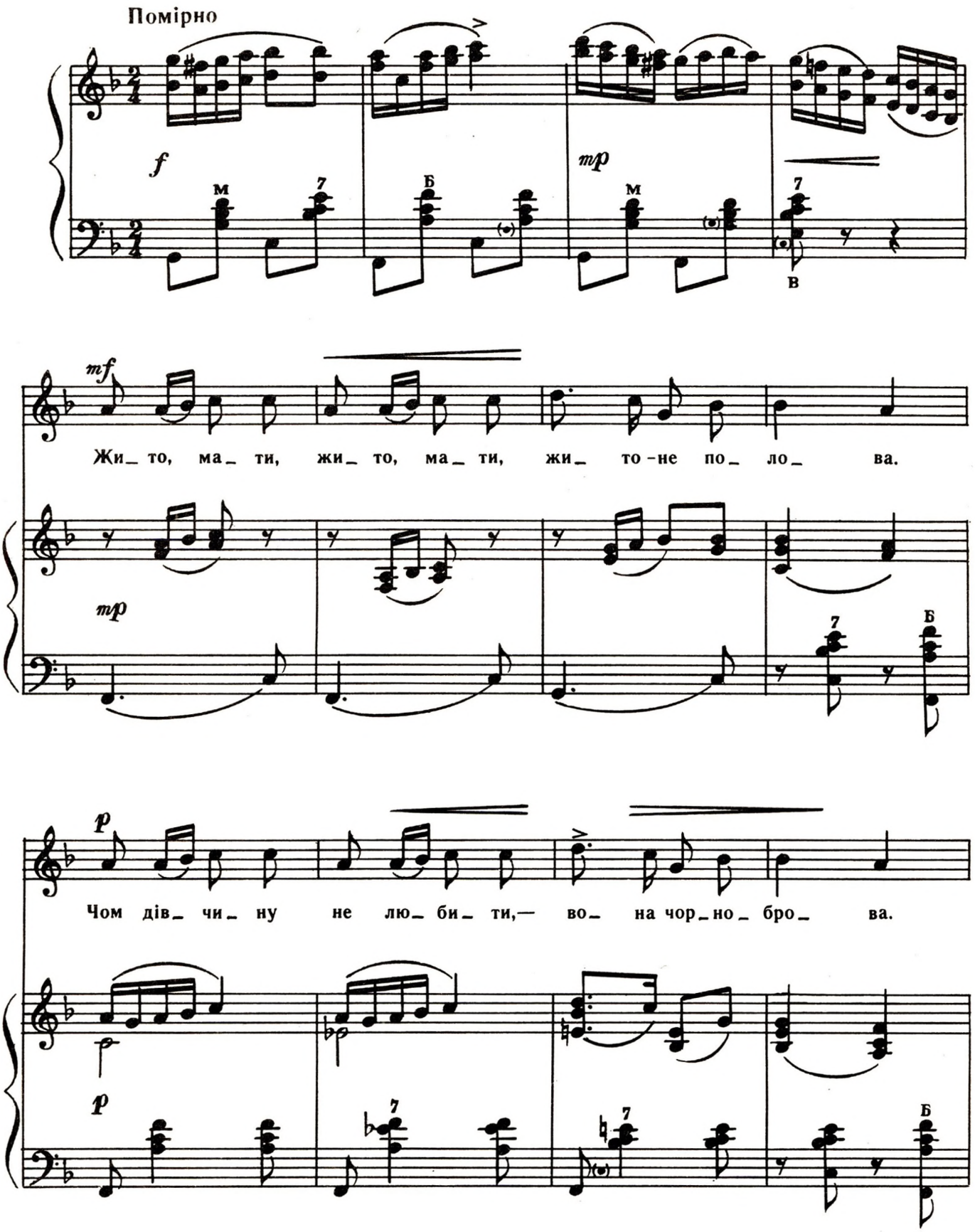
Помірно
f
mp
mf
Жи_ то, ма_ ти, жи_ то, ма_ ти, жи_ то -не по_ ло_ ва.
mp
p
Чом дів_ чи_ ну не лю_ би_ ти,— во_ на чор_ но_ бро_ ва.
p

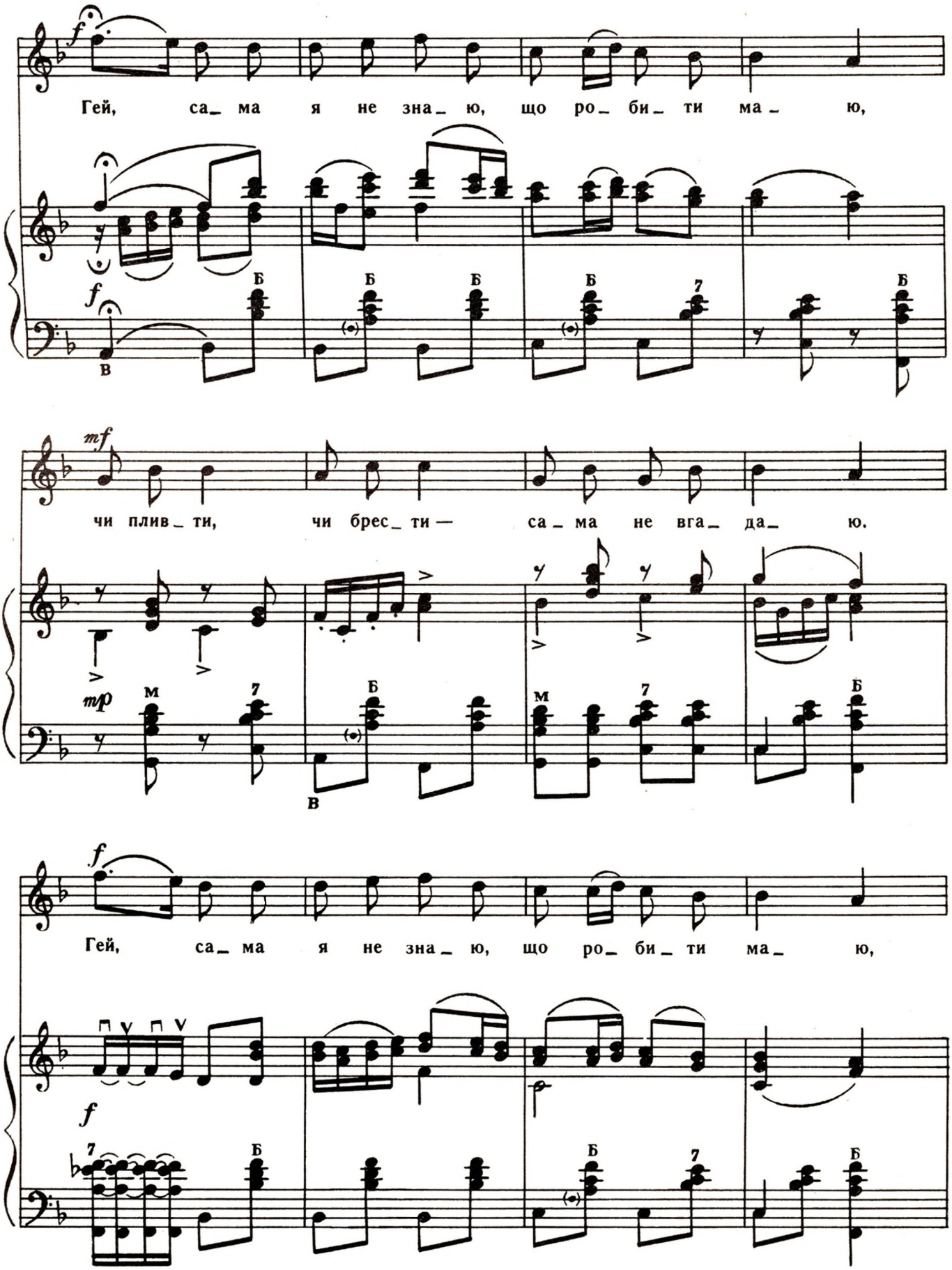
Гей, са_ ма я не зна_ ю, що ро_ би_ ти ма_ ю,
чи пливти, чи брес_ ти — са_ ма не вга_ да_ ю.
Гей, са_ ма я не зна_ ю, що ро_ би_ ти ма_ ю,

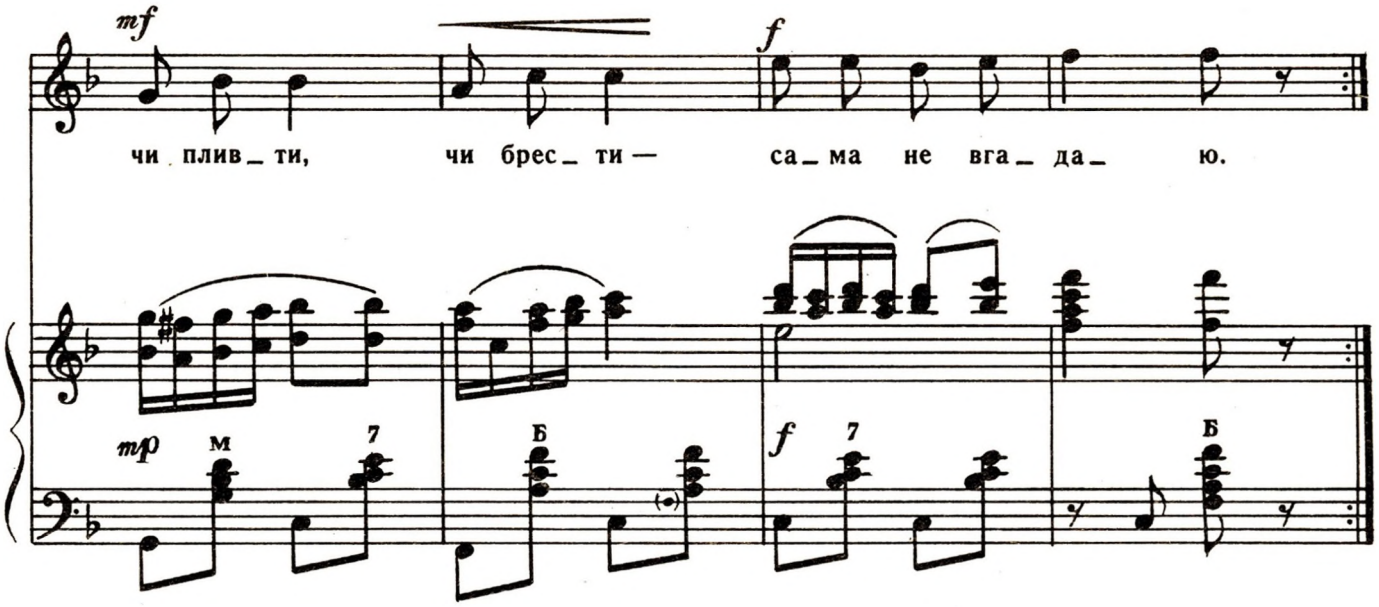

Жито, мати, жито, мати,
Жито — не полова.
Чом дівчину не любити,—
Вона чорноброва.

Приспів:

Гей, сама я не знаю,
Що робити маю,
Чи пливти, чи брести —
Сама не вгадаю.

Двічі

Жито, мати, жито, мати,
Жито — не пшениця.
Як дівчини не хвалити,—
Вона чарівниця.

Приспів.

Тече річка невеличка
З-під мосту в озера.
Чому моя дівчинонька
Смутна, невесела?

Приспів.

48 коп.

Ризоль Петр Иванович. (Составитель). УКРАИНСКИЕ НАРОДНЫЕ ПЕСНИ В СОПРОВОЖДЕНИИ БАЯНА. *(Текст на украинском языке).* Редактор **І. К. Шрамко.** Літературний редактор **М. Й. Бахтинський.** Художник **А. Й. Пустовіт.** Художній редактор **М. Д. Шаншейн.** Технічний редактор **К. С. Морозова.** Коректор **І. Сметана.** Тем. план № 57. 1968 р. Здано на виробництво 20.VI.1968 р. Підписано до друку 27.XII. 1968 р. Формат 60×90¹/₈. Папір офсетний № 2. Умовно-друк. арк. 5. Облік.-видавн. арк. 4,82. Зам. 801. Тираж 11 550. Видавництво «Музична Україна», Київ, Пушкінська, 32. Фабрика офсетного друку № 1 Комітету по пресі при Раді Міністрів УРСР, Київ, вул. Фрунзе, 51-а.
Ціна 48 коп.

9—3—4
57—69М